



ΕΤΟΣ Α. 1887. ΤΕΥΧΟΣ 22 | ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 20 | ΑΘΕΝΑΓΡΕΙΑ | ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ  
ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

### Η ΙΝΔΗ ΧΗΡΑ

Ο κ. Δεβένδρα Δός, Ινδός δημοσιογράφος, ἀνεκοίνωσε τῷ ἀγγλικῷ περιοδικῷ «Δέκατος ἔννατος αἰὼν» ἐνδιαφερούσας πληροφορίες ἐπὶ τῆς σκληρᾶς καταστάσεως, εἰς ἣν τὸ ἔθνος περι-  
άγει τὴν Ἰνδὴν χήρα. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῶν, ραδίως κητανοεῖται τίνας ἔνεκεν ἡ δύ-  
στηνος αὐτῆ προὔτιμα πλειστάκις τὸν θάνατον ἀνεὶ τῆς ἀθλίας ὑπέρβειωίς της, καὶ ἐθυσιάζετο ἐκουσίως ἐπὶ τῆς τοῦ συζύγου ἰπυρᾶς κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ φιλανθρωπία τῆς βρεττανι-  
κῆς κυβερνήσεως δὲν εἶχεν ἐτι ἀποκλείσει αὐτῆ τὸν τοιοῦτον τῆς καταφυγῆς λιμένα.

Ὁ τῶν Ἰνδῶν νομοθέτης Μανού, ὁ ζήσας πέντε περὶπου αἰῶνας πρὸ τῆς χριστιανικῆς ἐ-  
ποχῆς, διετύπωσεν ὡς ἐξῆς τὰ τῆς χήρας καθή-  
κοντα:

« Ἰσχανέτω τὸ σῶμα αὐτῆς τρώγουσα ἀπο-  
κλειστικῶς ρίζας, κερπούς καὶ ἄνθη. Τοῦ συζύ-  
γου αὐτῆς θανόντος, οὐδὲ κἂν ἐξενεγκέτω ἐπὶ πλεόν τ' ὄνομα ἐτέρου ἀνδρός. Μέχρι τέλους τῶν ἡμερῶν αὐτῆς, συγχωρεῖτω ταῖς ὕβρεσιν, ἐκτε-  
λείτω τὰς βαρυτέρας ἐργασίας, ἀποφευγέτω

πάσας τὰς ἡδονὰς καὶ ἐξασκείτω ὁ ἀνέτου κρη-  
δίας τοὺς κανόνας ἀπαραμίλλου ἀρετῆς, οἷς ἔ-  
πονται αἱ σύζυγοι, αἱ ἀληθῶς ἐπίξιοι τοῦ ὀνό-  
ματος τούτου, αἱ ἐνὶ καὶ μόνῳ ἀνδρὶ ἀφοσιωθεῖ-  
σαι. Ἡ ἐνάρετος χήρα, ἡ ἀπειρομένη ταῖς  
θείαις ἀστηρότησι βεβαία ἐστὶ περὶ τῆς εἰς  
οὐρανὸν ἀπελεύσεως, ἡ δ' αὖθις ὑπανδρουμένη  
ἀτιμάζεται, καὶ ἀποκλείεται τῆς βασιλείας τοῦ  
Θεοῦ».

Τὸ ζήτημα πρόκειται νὰ μάθωμεν ἂν ἡ τῶν  
Βεδῶν (τῶν ἱερῶν τῶν Ἰνδῶν βίβλων) καὶ τῶν  
τούτων σχολιαστῶν ρητὴ ἀπαγόρευσις τῆς ἐκ-  
νέου τῆς χήρας συζεύξεως ἦναι τις τῶν συνήθων  
παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς θεολόγοις θρησκευτικῶν συζη-  
τήσεων βέβαιον ὅμως τυγχάνει ὅτι τὸ σκληρὸν  
τοῦτο ἔθιμον ἐπικρατεῖ ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ  
Μανού, οὐτινος τὰ παραγγέλματα οὐδέποτε διε-  
φιλονεικήθησαν. Οὐ μόνον ὁ δρακόντειος αὐτοῦ  
νόμος τηρεῖται διὰ τοῦ αὐστηροτέρου τρόπου,  
ἀλλὰ καὶ λεπτολογία ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον  
ἐπίπονοι προσετέθησαν αὐτῷ διὰ μέσου τῶν αἰ-  
ῶνων, τὸ δὲ παραδεδομένον ἐν Ἰνδικῇ ἔθος τῆς  
πρωιμότητος συζεύξεως ἐπέτεινεν ἐτι μᾶλλον τὰ  
δεινὰ τῆς χηρείας.



Οί νεοί ὄντως οὐδαμῶς ἀναμένουσιν ὅπως νυμφευθῶσι· τὸ εἰκοστὸν τῆς ἡλικίας των συμπληρωμένον μετὰ δωδεκαετῶν ἢ δεκατριετῶν κορασιδίων. Συχνάκις δὲ συμβαίνει ν' ἀποθάνῃ ὁ σύζυγος μικρὸν μετὰ τὸ συνοικέσιον τοῦτο, καὶ τότε ἡ τάλαινα νεκρὰ γυνὴ εἰσάγεται ἐν ταῖς φρικαλεότησι τῆς χηρείας, πρὶν εἶτι παύσῃται οὕτω παιδίσκη. Ὅριστικοὶ ἀρχαῖοι ἀκούουσιν ἐν πολλαῖς περιπτώσεσι νὰ ἐπιβάλλωσι τῇ νεανίδι τὸν τρομερὸν ἐκεῖνον χαρκακίῃρα τῆς χήρας, καὶ νὰ καταδικάσωσιν αὐτὴν ἵνα τὸν φέρῃ διὰ βίου. Ὅθεν δυνατὸν εἶπεῖν ἄνευ ὑπερβολῆς ὅτι ἡ ἐπίγειος εὐδαιμονία ἰνδῆς γυναικὸς, οἰαιδῆποτε καὶ ἂν ὦσιν ἡ κοινωνικὴ αὐτῆς τάξις καὶ ἡ περιουσία, καταλήγει ἅμα περιστῆ εἰς χηρείαν. Κατὰ τὸν θάνατον νεανίου οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι θρηνοῦσιν αὐτὸν κατὰ λίαν φυσικὸν λόγον καὶ ἐκδηλοῦσι τὴν ζωηροτέραν θλίψιν· ὀλίγοι στοι ὅμως τῶν ἀνθρώπων δύναται νὰ καταμετρήσωσι τὴν ἄβυσσον τῆς δυστυχίας, ἐν ἣ ἄφρω κατακυλινδεῖται ἡ νεαρὰ σύζυγος, ἡ ἐνίοτε ἄγαν τρυφερὰν ἔχουσα ἡλικίαν, καὶ λίαν ἄπειρος εἶτι πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν συνήθων μεριμνῶν τοῦ βίου.

Ἄμα τῇ τελευταίᾳ ἐκπνοῇ τοῦ συζύγου ἀφαιροῦσι τῆς δυστήνου πάντα τὰ ἐμβλήματα τοῦ συζυγικοῦ ἀξιώματος καὶ τὰ κοσμήματα, δι' ὧν ἠρέσκετο αὐτὴ νὰ στολιζέται· τὸ σιδηροῦν φέλλιον, ἡ ἐρυθρὰ κραιπάλη, δι' ἧς ἐπιπάσσει τὴν γραμμὴν, τὴν διαχωρίζουσαν τὴν κόμην τῆς, οἱ πολυτίμοι λίθοι, τὰ λαμπρὰ καὶ μεταξώδη ὑφάσματα, πάντα ταῦτα ἀνεπιστρεπτὴ ἐξαφανίζονται. Ὁ δὲ δεῖσθαι δ' εἰς τὸ ἐξῆς νὰ φέρῃ τὸ μᾶλλον ἀπλοῦν καὶ τὸ μᾶλλον ἄχαρι τῶν λευκῶν σαρί. Αἰ νηστεῖται καὶ αἰ σκληραγωγία, ἃς ἐπιβάλλει ἑαυτῇ, πάραυτα ἀποδιώκουσιν ἐκ τῶν παρεῖων τῆς τὴν λάμπριν τῆς νεότητος, καθιστώσασιν αὐτὴν δυσδιάγνωστον, καὶ μὴ προσομοιάζουσαν ἤδη πλέον τῷ φαίδρῳ ἐκεῖνῳ πλάσματι, ὅπερ πρό τινων εἶτι ἡμερῶν ἐθαυμάζετο ἐν τῇ γραφικῇ αὐτοῦ περιβολῇ. Ὅσφ ἀπάνθρωπα καὶ ἂν ὦσι τὰ ὑπὸ τοῦ ἔθους ἐπιβαλλόμενα αὐτῇ καθήκοντα, δέον νὰ τὰ ὑποστῇ, εἴτε ν' ἀπολέσῃ τὴν ἐν τῇ φυλῇ τάξιν τῆς, ὅπερ ἐστὶ

χειρὸν τοῦ θανάτου εἰς τὰ ὄμματα Ἰνδοῦ. Ἡ πρώτη περίοδος τοῦ πένθους αὐτῆς διαρκεῖ ἕνα μὲν μῆνα παρὰ τοῖς Καγαίσι τῆς Βεγγάλης, τῇ πολυαριθμοτέρᾳ καὶ μείζονα ἐξασκούμεσιν ἐπιρροὴν κλάσει, δέκα δὲ ἡμέρας παρὰ τοῖς βραχμάνοις.

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ὀφείλει αὐτὴ αὐτὴ νὰ παρασκευάζῃ τὰ ἐδέσματά τῆς, ἢ μᾶλλον τὸ μοναδικὸν τῆς ἡμέρας ἐδεσμά αὐτῆς, συγκαίμενον ἐκ νεροβράστου ὀρύζης, τινῶν λαχανικῶν καὶ γάλακτος· ἐπ' οὐδεμιᾷ δὲ προφάσει δύναται νὰ γευθῇ κρέατος, ἰχθύων, ὠν, εἴτε οἰουδήποτε τραγαλίου. Ἀπαγορεύεται αὐτῇ ὡσαύτως τὸ κτένισμα τῆς κόμης καὶ ἡ χρῆσις παντὸς μύρου πρὸς διακόσμησιν. Δέον νὰ φέρῃ νυχθημερὸν τὸ αὐτὸ σαρί, ν' ἀποστρεφῆται τῆς ἡδύτητος τῆς κλίνης, καὶ νὰ κατακλίνηται ἐπὶ τῆς γυμνῆς γῆς. Δὲν κέκτηται δ' οὔτε τὸ δικαίωμα ν' ἀποξηράνῃ εἰς τὸν ἥλιον τὴν κόμην τῆς, μετὰ τὴν ἐωθινήν ἀπόνειψιν, ἣν ὀφείλει νὰ ποιῆται πρὸ τῆς λήψεως οὐδεμιᾶς τροφῆς. Φνίσκεται ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ συζύγου τῆς ἀφικεῖται κατὰ τοσοῦτο ταχύτερον εἰς τὸν οὐρανὸν, καθ' ὅσον ἡ τλήμων σύμβιος ἐπιβάλλει ἑαυτῇ πλείονας στερήσεις καὶ βασάνους φυσικὰς διαρκούντος τοῦ πρώτου μηνὸς τοῦ πένθους αὐτῆς. Ὁ δὲ ἦν λοιπὸν, κατὰ τὸ φρόνημά τῆς, πᾶσι σκληρὰ, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ ἔνοχος εἰ μὴ ὑπεβάλλετο εἰς τὰς τοιαύτας ἀσκήσεις.

Ἄλλ' ἡ ἀληθὴς κακοδαιμονία αὐτῆς δὲν ἀρχεται ἢ μετὰ τὸν πρώτον μῆνα. Ὡς εἰ μὴ ἤρκει ἡ εἰλικρινὴς λύπη, ἣν δύναται νὰ τῇ ἐμπούσῃ ὁ θάνατος τοῦ συζύγου τῆς, καὶ αἰ αὐστηραὶ ἀποχαί, ἄστινας ὁ θάνατος οὗτος συνεπάγεται αὐτῇ, δέον εἶτι εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ὑποβάλληται εἰς πᾶσαν κατάθλιψιν καὶ περιφρόνησιν. Μηδαμῶς λαμβάνει πλέον μέρος εἰς κοινωνικὰς ἢ θρησκευτικὰς ἐορτάς. Ἐὰν τελῆται γάμος ἐν τῷ οἴκῳ, αὐτὴ ὀφείλει ν' ἀπέχη πεφροντισμένως τῆς προσψύσεως τῶν τῆς τελετῆς χρειωδῶν, αἵτε θεωρουμένη ὡς μεμολυσμένη, ἢ μᾶλλον ὡς ὄν ἀφέρων δυστυχίαν. Ἰδίᾳ δ' ἂν στερεῖται τέκνων καὶ ἂν ἢ καταδικασμένη νὰ διέλθῃ πᾶν τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ τοῦ θα-

LOUIS NOUR.

## Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον.)

XX.

Θὰ υποχωρήσῃ οὗτος;

Ἡ Μαρία ἤτο θελκτικώτατη καὶ μετὰ φιλοκαλίας ἀπαρμιλλοῦ ἐνδεδυμένη.

Ὁ Ραούλ ἐνδεδυμένος σοβαρῶς τὴν περιέμενε· ἀρχιθείσης δ' αὐτῆς, ἐπέβησαν τῆς ἀμάξης. — Εἴθε λίαν ἐπαγωγὸς οὕτω! εἶπεν ὁ Ραούλ.

Ἡ μαρκησία δὲν ἀπήτησεν· ἐμελέτα τολμηρὰν ἐπίθεσιν.

Διὸ ἔκλινε φιλαρέσκως οὕτως, ὥστε οἱ ἡμίγυμοι ὡμοὶ αὐτῆς ἦσαν ἐκτεθειμένοι ὑπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἡ γείρας ἀνεπαισθήτως ἀνύψωσε κατὰ τὸ ἦμισυ τὴν ἐσθῆτα αὐτῆς καὶ ἐφάνη ἡ νεαρὰ ἐκεῖνη κνήμη, ἣτις ἤθελεν ἀπελπίσει καὶ αὐτὸν τὸν Πραξιτέλην· ὁ Ραούλ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς ὡς θέλων νὰ προφυλάξῃ αὐτοὺς ἀπὸ φωτὸς ζωηροτάτου.

— Ὑποφέρω, εἶπεν αὐτῇ, τὸ ὑπόδημά μου εἶναι ἄθλιον καὶ μὲ στενοχωρεῖ.

Ἐφαίνετο δὲ καταβάλλουσα προσπάθειαν νὰ καταβίβῃ τὴν ἄκραν τοῦ ὑποδήματος κεκοσμημένην διὰ πολυτίμου λίθου, ὅπως ἀνακουφισθῇ.

— Ἀδύνατον, εἶπεν αὐτῇ.

Ἀκολούθως δὲ,

— Ἐὰν ἐτόλμων! ἡρώτησε.

— Καὶ ἐγὼ ὡσαύτως! εἶπεν ὁ Ραούλ.

— Πῶς! εἰς Σκηπίων· σεῖς εἴθε ἢ ἐγκράτεια οὕτη, κύριε φιλόδοξε· ἔστω ριψοκινδυνεύω!

Καὶ λαβοῦσα τὴν μικρὸν αὐτῆς πόδα διὰ τῆς χειρὸς ἔθεσεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ γόνατος τοῦ Ραούλ καὶ,

— Ναί, προσπαθήσατε! εἶπεν αὐτῷ.

Οὗτος ὤφειλε νὰ πράξῃ τοῦτο. Ἀλλὰ δυσχεραίνων διὰ τὴν θέσιν, ἣν ἐλάμβανε παρ' αὐτῆς, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ· ἐξ ἄλλου δ' ἐκεῖνη ἐκώλυεν αὐτὸν μετὰ πείσματος.

νότος, ὡς πλειστάκις τοῦτο συμβαίνει, ἡ ὑπαρξίς αὐτῆς δὲν εἶναι πλέον ἢ μακρὸν μαρτύριον καὶ διαρκὴς ταπεινώσις. Ἐνῶ τὰ λοιπὰ τῆς οἰκογενείας μέλη δύνωνται νὰ τέρπωνται, νὰ διδῶσιν ἐορτάς, ἢ νὰ προσέρχωνται εἰς τὰς παρὰ τῶν φίλων αὐτῶν διδομένας, αὐτὴ ὀφείλει νὰ διαμένῃ μεμονωμένη, ἀνακυκῶσα ἐν τῷ νῶ καὶ τῇ μοναξίᾳ τὰς πικρίας τῆς θλιβεραῆς θέσεώς τῆς. Διὸ τοῦ μηνὸς ὑποβλήθηται τῇ αὐστηροτέρᾳ νηστείᾳ, ἣτις καλεῖται ἐκαδάσι, σημαῖνον ἐν τῇ σανσκριτικῇ ἢ «ἐνδεκάς» διότι ἡ νηστεία αὐτῇ ὀρίζεται τῇ ἐνδεκάτῃ ἡμέρᾳ ἐκάστης τῶν δύο δεκαπενθημεριῶν τοῦ σεληνιακοῦ μηνός.

Ὁρᾶται πολλάκις ἐντὸς τῶν ἰνδικῶν οἴκων γραῖα κάτις γνος καὶ ἀσθενής, τὰς παρειὰς κόλλας ἔχουσα, τοὺς δ' ὀφθαλμούς ἀπλανεῖς, καὶ κατακειμένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐν μέσῳ τῶν θυγατέρων τῆς. Αὕτη ἐστὶ γυνὴ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς νηστείας αὐτῆς. Ὁ καταθλιπτικὸς καύσωι τοῦ ἰνδικοῦ θέρους βρύνει ἐπ' αὐτῆς μετὰ τοῦ πυρετοῦ καὶ τῆς ἀσθενείας. Καταβασανίζουμένη ὑπὸ τῆς δίψης, θὰ ἐδίωε πᾶν ἐν τῷ κόσμῳ διὰ τινὰ σταγόνας ὕδατος· μόλις δ' ἔχει τὴν δύναμιν νὰ καθικετεύσῃ ὅπως τῇ δώσωσι νὰ πίνῃ. Ἄλλ' αἰ θυγατέρες αὐτῆς πάρεσιν ὅπως κωλύσωσι τὴν διάπραξιν ἱεροσυλίας.

— Φιλτάτη μητέρα, σήμερον εἶναι ἐκαδάσι, καὶ σοὶ ἀπαγορεύεται τὸ ὕδωρ...

Ἡ δύστινος γυνὴ, παραληροῦσα ἤδη, ἀπόλεσε τὴν μνήμην, καὶ ἐκλιπαρεῖ τὸ τέκνα τῆς.

— Ἀποθνήσκω, ἂν δὲν μοὶ δώσητε νὰ πίνω! ὑπογογγύζει.

Αἰ δὲ θυγατέρες τῆς καταθλιμμένα ἐκρήγνυνται εἰς λυγμούς, ἀλλὰ δὲν τολμῶσιν ὅμως νὰ ἱκανοποιήσωσι τὴν εὐχὴν τῆς ταλαίνης, καὶ προσπαθοῦσι νὰ τὴν καταπραῦνωσι λέγουσαι αὐτῇ ὅτι κατὰ τὴν αὐγὴν δυνηθήσεται νὰ ἔχη ὕδωρ. Ἐνίοτε δὲ κατὰ τὴν αὐγὴν ἡ τλήμων γυνὴ εἶναι νεκρὰ, νεκρὰ ἐκ δίψης καὶ ἀσιτίας!

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Γ. Μ. Κ



Τότε ἐγονάτισε.

Τοῦθ' ὅπερ ἰδοῦσα ἡ μαρκησία διηυθέτησε τὴν ἐσθῆτα αὐτῆς οὕτως, ὥστε νὰ μὴ φαίνεται ἡ μόνος ὁ πούς της, διατελῶν εἰς τὴν διάθεσίν του.

— Οὕτω λοιπόν! εἶπεν ὁ Ραούλ, πρὸ τῶν γονάτων σας· αὕτη εἶναι ἡ θέσις παντός ἀνδρός.

Καὶ ἐξέβαλε τὸ ὑπόδημα, τὰ δὲ χεῖλη αὐτοῦ ἀφ' ἐκυτῶν ἠγγισαὶ τοὺς ὑπερῷους ὄνυχας τοὺς διακρινομένους ὑπὸ τὴν μεταξωτὴν αὐτῆς περικνημίδα.

— Ἐκεῖ, ἐκεῖ, εἶπεν αὕτη γελῶσα, ἐπαίτησάτέ με.

— Ἄγνοεῖτε, ἀπήντησεν ὁ Ραούλ, ὅτι αἱ ἐκ μαρμάρου θεαὶ τῶν Ἀθηνῶν ἐξέθετον τοὺς δακτύλους τῶν εἰς τοὺς εὐλαθεῖς ἀσπασμούς τῶν λατρευτῶν των;

Καὶ ἐπανεβάλε τὸ ὑπόδημα.

Παρατήρησαν ἀλλήλους. Τὸ ἀπλοῦν τοῦτο βλέμμα ὀλίγου δεῖν μετεβάλλετο εἰς περίπτυσιν· ἀλλ' ὁ Ραούλ, ἐπανελθὼν εἰς ἑαυτὸν, ἀνηγέρθη, ἐκάθησε, καὶ ἡ συγκίνησις παρήλθεν ἀμέσως.

Ἡ μαρκησία ἐπίσμως ἐὼν ὀλίγον· ἅμα δὲ ἀρίχθησαν εἰς τὸ θέατρον ἤρξατο παραπνοουμένη κατὰ τῆς μουσικῆς.

— Θέλετε νὰ μοὶ κάμητε μίαν χάριν; εἶπε τῷ Ραούλ.

— Μετὰ πάσης προθυμίας, ἀπήντησεν οὗτος.

— Ἐπανελάθωμεν εἰς τὴν ξενοδοχεῖον.

— Τί θὰ κάμωμεν ἐκεῖ;

— Θὰ τονίσῃτε διὰ τῆς βαρβίτου τὸ μέλος ἐκεῖνο, ὅπερ ἄλλοτε ἤκουσα μετὰ πολλῆς ἡδονῆς.

— Ἐλθετε, εἶπεν οὗτος.

Καὶ ὠδήγησεν αὐτὴν ταχέως.

Ἐν τῇ ἀμάξῃ οὐδὲν ἐλέχθη.

Ἡ μαρκησία ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐκεῖνος δὲ ἐζήτησε τὴν βάρβιτόν του.

— Θὰ πάσῃ εἰς τοὺς πόδας μου, ἔλεγεν ἡ κείνη· θὰ ὑποχωρήσω αὐτῷ; ἠρώτα ἑαυτήν.

Καὶ μὴ δισταζούσα πλέον·

— Ναί! εἶπεν.

Αὕτη οὐδόλως ἀμφέβαλλεν ὅτι ἐνικήθη.

Ἡ Λίζα ἀπεπέμφθη, καὶ ὁ Ραούλ εἰσῆλθεν.

Ἡ μαρκησία ἀνέμενεν αὐτὸν πάλλουςα. Διὰ πρώτην φοράν ἦδη αὕτη ἠγάπα· ἐξωμολογήθη

τοῦτο εἰλικρινῶς· ἀνέμεινεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον τὸν ἔρωτα καὶ ἤρχετο τέλος ἀκαταμάχητος.

Ἐπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλινητῆρος (σοφᾶ)· οἱ κρόταφοι αὐτῆς ἐσφάδαζον σφιδρωῖς, ζωηρότατον ἐρύθημα ἐκάλυπτε τὰς παρεάς της.

Ὁ Ραούλ εἰσῆλθεν, ἐκάθησε παρ' αὐτῆς. οὐδεμίαν προέφερε λέξιν, ἀλλὰ προσομιασάμενος ἤρξατο νὰ μέληπῃ.

Ἦτο ποίησις τοῦ ἔρωτος, ἄσμα τῆς Ἀλγερίας ἐξεγεῖρον ἀκρόεστον δίψαν πρὸς τὴν ἠδυπάθειαν.

Ἡ μαγευτικὴ φωνή του, εἰσδύουσα εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς καρδίας της, κατέθελε τὴν ψυχὴν αὐτῆς· ἔκλινεν αὕτη βαθμηδὸν καὶ ἀνεπαισθήτως ἕως αὐτοῦ· ἡ συγκίνησις κατελάμβανεν αὐτήν· ἔν κίνημα, ἔν μόνον κίνημα τοῦ Ραούλ ἤρκει ὅπως ριφθῆ αὕτη ἀσπαίρουσα εἰς τὰς ἀγκάλας του!

Ἄλλ' ὁ Ραούλ ἀπέφυγε τὸ βλέμμα της.

Τότε αὕτη ἐρρίφθη πρὸς τὰ ὀπίσω, ἡ κεφαλὴ της ἔπεσεν ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων· ἐλιποθύμησε...

Ἀντισταθεῖσα ἐπὶ τρία μακρὰ ἔτη, τὸ πάθος ἔθραυεν ἤδη τὰ προχώματα, ἐπλημμύρει αὐτὴν διὰ τῶν φοβερῶν αὐτοῦ κυμάτων, τὴν ἔκκλειε διὰ τῶν φλογῶν του, κατεσπάρασσε τὴν καρδίαν της καὶ ἐπειδὴ ἡ αἰσθητικότης μέχρι τινὸς δύναται μόνον ν' ἀνῆξῃ, ἅμα τὸ ὄριον τοῦτο ὑπερπερῆθη, κατέπαυσε καὶ ἡ μαρκησία ἀπώλεσε τὰς αἰσθήσεις της.

Ὁ Ραούλ ἠγέρθη, ἔλαβε φιὰλην περιέχουσαν ἄρωμά τι καὶ προσεπάθησε νὰ τὴν ἄφυπνίσῃ.

Ἡ μαρκησία ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ δὲ Ραούλ γονατίσας πρὸ αὐτῆς, ἔλαβε τὰς χεῖράς της, καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῦ προσηρμόσθησαν εἰς τὰ ἰδικά της.

— Θυσιάξεις χάριν ἐμοῦ τὴν φιλοδοξίαν σου; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Ναί, εἶπεν ὁ Ραούλ, ἀλλὰ πρὶν συνδεθῶμεν διὰ παντός, πρέπει νὰ εἶπω τὰ πάντα πρὸς ὑμᾶς.

— Ὑμᾶς; Μοὶ λέγετε ὑμᾶς;

— Ναί, διότι εἰσέτι εἷς ἐξ ἡμῶν δὲν ἀνήκει εἰς τὸν ἕτερον.

Τὸ ὑμᾶς τοῦτο καὶ ἡ παγερὰ ψυχρότης τῆς

φωνῆς του ἐπέφερον ἐπὶ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς τὸ προσδοκώμενον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀποτελεσμα.

— Μαρία, εἶπεν αὐτῇ, συ. ἐλθετε εἰς ἑαυτήν, ἐπανελάθετε εἰς τὴν θέσιν τῆς μαρκησίας. Δὲ Νομῆξ, λησμονήσατε μίαν στιγμὴν παραφορᾶς ἀναξίας ἡμῶν ἀμφοτέρων.

— Τοῦτο ἐγένετο, ἀπήντησεν αὕτη.

Ἡ μαρκησία ἔβλεπεν ἐνώπιον αὐτῆς χαίνουσαν ἄβυσσον ἐν ἣ ἡ ὑπεροψία της κατεποντίζετο· προσηθάνατο ταπεινώσιν, καὶ ἡ ὑπερηφάνεια αὐτῆς ἀνεγενναῖτο.

Πῶς! ἐξωμολογήθη τὸν ἔρωτά της εἰς ἕνα ἄνδρα, προσεφέρθη αὐτῷ, αὐτὸς δὲ συζητεῖ περὶ τῆς ἀπόδοχῆς...

Ἡ καρδία της ἐπληρώθη ὀργῆς· ἡ ταραχὴ ὤθησε τὸ αἷμα αὐτῆς πρὸς τὴν κεφαλὴν. Θὰ εἶδε τὰ πάντα ὅπως μὴ ὑποχωρήσῃ ἐν τῇ πρώτῃ συγκινήσει.

— Ὁμιλήσατε! εἶπεν αὐτῷ.

Καὶ ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας, ἀποπνίγουσα τοὺς παλμούς τοῦ στήθους της καὶ κρατοῦσα τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῆς καταγιγῆδος.

— Μαρία, εἶπεν ὁ Ραούλ ψυχρῶς, ἐπλάσθημεν καὶ οἱ δύο ὅπως ἀγαπώμεθα καὶ ἐν τούτοις μέλλομεν νὰ μισήσωμεν ἀλλήλους.

— Τὸ φοβοῦμαι, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία.

— Εἶσθε ὑψηλόφρων;

— Τοῦτο εἶναι ἀληθές.

— Ἀπαιτεῖται ἀναμφιβόλως παρὰ τοῦ ἔραστοῦ σας πίστιν τυρλὴν, λατρείαν ὑποτελῆ, οὐλείαν;

— Ναί, ἀπήντησεν αὕτη ἀποφασιστικῶς.

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς παραχωρήσω ταῦτα.

Ἡ μαρκησία τότε ἐζέτεινε τὴν χεῖρα, δίδουσα οὕτω τὸ σημεῖον ὅπως ἀποσυρθῆ.

— Εἶμαι ἄξιος ὑμῶν! εἶπεν οὗτος.

Ἡ μαρκησία, ἀκούσασα τοὺς λόγους τούτους, κατεπραῦνθη αἴφνης καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Δὲν δυνάμεθα νὰ συνεννοηθῶμεν; Θὰ κάμω παραχωρήσεις ἐπὶ τοῦ δεσποτισμοῦ μου· θὰ σᾶς χρηργήσω προνόμιόν τι.

— Φιλτάτη Μαρία, ἀπήντησεν ὁ Ραούλ,

δὲν θὰ συμβιβασθῶμεν· δύο ψυχαὶ δὲν δύνανται νὰ ἐνωθῶσι χωρὶς ἡ μία νὰ ὑποχωρήσῃ ὀλοσχερῶς εἰς τὴν ἑτέραν. Σᾶς ἀγαπῶ, ὀμνῶ ὑμῖν τοῦτο καὶ ὑμεῖς τὸ γινώριζετε, ἀλλὰ ζητῶ ὑμᾶς ὀλόκληρον καὶ οὐχὶ μεμερισμένην. Τὸ κατ' ἐμὲ ὁ ἀνὴρ ὀφείλει νὰ ἔχῃ ἐν πάθος, τὴν πλεονεξίαν, τὸν ἔρωτα ἢ τὴν φιλοδοξίαν, ἀδιάφορον, ἀλλ' ὀφείλει, τῆς ἐκλογῆς του γενομένης, ν' ἀπειρωθῆ ὅλως εἰς τὸ πάθος τοῦτο καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ ἑαυτῷ τὰς ἀπολαύσεις αὐτοῦ.

— Κάλλιστα! ἀλλὰ διατί θὰ ποιήσω ἐγὼ παραχωρήσεις;

— Διότι, ἀπήντησεν ὁ Ραούλ, ὁ ἀνὴρ εἶναι ἀνώτερος τῆς γυναικὸς· διότι ὁ ἔρωτος δὲν διαβουκολεῖται δι' ἐλπίδων, ἀλλὰ τρέφεται διὰ τῆς ἀληθείας· διότι πᾶσα παραβίασις τῶν φυσικῶν νόμων συνεπάγεται ὀλεθρίας συνεπειάς. Τὸ νὰ ἦσθε ὑμεῖς ἄλλο τι ἢ ἡ δούλη τῶν θελήσεών μου, ἡ ταπεινὴ ὑπηρέτις τοῦ ἔραστοῦ σας ἀντιστρατεύεται πρὸς τὴν φύσιν, καὶ θὰ ὀδηγήσῃ ὑμᾶς εἰς τὸ περιφρονῆσαι ἐμοῦ. Ὁ ἔρωτος ὑμῶν δὲν θέλει διαρκέσει.

Ἡ μαρκησία ἀνεσκίρτησε.

— Δουλη! δούλη! εἶπεν αὕτη τρέμουσα.

— Νῆ Δία, ναί· ἡ γυνὴ τῆς Εὐρώπης καὶ ἡ γυνὴ τῆς Ἀνατολῆς εἶναι μία καὶ ἡ αὕτη, ἰδοὺ τί ἀναμένω παρ' ὑμῶν.

— Καὶ ὅπερ οὐδέποτε θὰ ἔχῃτε, ἀνεκράξεν ἡ μαρκησία, βουχωμένη ὡς λέαινα πληγωθεῖσα.

— Τότε λοιπὸν χαίρετε!

— Χαίρετε! ἀπήντησεν αὕτη.

Καὶ ὁ Ραούλ προσκλίνας, ἐξῆλθεν.

Ἄλλ' ἐπανῆλθε μετ' ὀλίγον. Αὕτη δὲ, στροφομένη σπασμωδικῶς ἐπὶ τοῦ σοφᾶ, ἅμα εἶδεν αὐτὸν εἰσελθόντα αὐτῆς, ἔκραξε μετ' ἀγανακτήσεως·

— Ἐξέλθετε! ἐξέλθετε, κύριε.

— Μίαν λέξιν ἔτι, εἶπεν οὗτος.

— Ἐξέλθετε! ἐπανελάθεν ἡ μαρκησία.

— Ἡ λέξις αὕτη εἶναι ἀναγκαία. Πρόκειται νὰ δοθῆ λόγος τις εἰς τὸν σύζυγόν σας, κυρία· πρέπει νὰ τῷ εἶπω ὅτι ἐκλήθην κατεπειγόντως εἰς Παρισίους καὶ ὅτι ἀνεχώρησα ἀμέσως.



— Ά! ναί! ἀναχώρησατε καὶ μὴ ἐπανέλθετε ποτέ... εἶπεν ἡ μαρκησία καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ὁ Ραούλ ἐπλησίασεν ἑλαφρῶς, ἔλαβε τὰς δύο αὐτῆς χεῖρας, ἐγονάτισε πρὸ αὐτῆς, καὶ τῇ εἶπε μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης

— Ὁμνύω εἰς τὴν τιμὴν μου· δὲν ἐξεπέσατε τῆς ἀξίας σας, παρηγορήθητε, ἐπανέλθετε εἰς ἑαυτὴν, δὲν εἶμαι ἀλαζῶν δι' ἐκλογὴν, ἥτις μὲ τιμᾶ καὶ διὰ συμπεριφορὰν, ἥτις σᾶς μεγαλύνει.

— Ὡ! εἶπεν ἡ μαρκησία μετὰ λυγμῶν καὶ καταβεβλημένη, αἰσθάνομαι ἑαυτὴν πολὺ μικράν!

— Καὶ ἐγὼ, ὑπέλαβεν ὁ Ραούλ, σᾶς θαυμάζω. Θυσιάζετε ἕνα ἔρωτα χάριν τῆς ἀξιοπρεπείας σας, κυρία· εἴσθε ἀξία τῆς ὑπολήψεώς μου καὶ θέλει πκραμῆναι ἐν ἔμοι ἀνεξάλειπτος ἡ ἀνάμνησίς σας.

— Ἀληθῶς! δὲν ψεύδεσθε;

— Σᾶς ὁμνύω ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐπαναλάβω τὸ πείραμά μου αἰ γυναῖκες δὲν ὑπάρχουσι πλέον δι' ἐμέ· ἐζήτησα νὰ ἀπολαύσω ὑμᾶς μόνην, ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, θὰ ζήσω μονάζων, ὡς ὁ ἀετὸς ζῆ ἐν τῷ αἰθέρι.

Καὶ δακρύσας,

— Ὑγιαίνετε, Μαρία! εἶπεν.

— Ὑγιαίνε, Ραούλ! εὐχαριστῶ! μ' ἐπαρηγόρησας, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία.

Ὁ Ραούλ ἠσπάζθη μετὰ θερμότητος τὰς δύο αὐτῆς χεῖρας, ἔστριξεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκύλας του μετὰ παραφορᾶς, καὶ ἔφυγε καταλιπὼν αὐτὴν καταβεβλημένην ἐν τῷ σοφᾷ.

Αὕτη ἔμεινεν ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἐπὶ μακρὸν ἐκλελυμένη καὶ θεωροῦσα ἑαυτὴν—χωρὶς νὰ βλέπῃ—ἐν μικρῷ κατόπτρῳ, ὅπερ ἔθλιβε διὰ τῶν συνεσταλμένων αὐτῆς χειρῶν.

## XXIII

### Ἐν τῇ θαλάσῃ.

Τὸ ἀτμόπλοιο ἀπέπλεε περὶ μεσημβρίαν τῆς ἑπαύριον εἰς Ὅραν.

Ἡ μαρκησία, ἐξηγήσασα τὸν λόγον τῆς ἀπουσίας τοῦ Ραούλ, ὡς συνεφωνήθη, εἰς τὸν

σύζυγόν της, δὲν ἠθέλησε νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἐπιβίβασίν των, εἰ καὶ ὁ μαρκίων, δυσσασχετῶν ἐπὶ τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ Ραούλ, προέτεινεν αὐτῇ νὰ περιμείνωσιν εἰδήσεις παρ' αὐτοῦ, ἢ τὴν ἐπίνοδόν του.

— Θὰ μᾶς συναντήσῃ εἰς τὴν Ἀφρικὴν, εἶπεν ἡ κυρία Δὲ Νουμέζ, ὡς ἀναχωρήσωμεν.

Ἐπεβιβάσθησαν, καὶ τὸ ἀτμόπλοιο ἐξέπλευσε.

Τὴν πρώτην ἡσπέραν, ἐκ τοῦ καλοῦ καιροῦ παρακινήθη ἡ νεαρὰ γυνὴ, ἐκάθητο ἐν τῇ πρῶτῃ μόνῃ, διότι οἱ ὄλιγοι ἐπιβάται τῆς πρώτης θέσεως ἔπαιζον ἐν τῇ αἰθούσῃ τὸ wisth, ὁ δὲ μαρκίων συνέπαιξε καὶ οὗτος μετὰ τοῦ πλοιάρχου, εὐγενοῦς καὶ συγγενοῦς αὐτοῦ.

Ἡ μαρκησία στηριζομένη ἐπὶ τοῦ θώρακος τοῦ πλοίου, ἔβλεπε ρεμβάζουσα τὸν ἥλιον δύοντα

Τὸ πλοιοῦν ἔπλεεν ἐπὶ τῶν διαυγῶν καὶ λεῖων τῆς μεσογείου ὑδάτων· τὸ πρῶτον τέταρτον τῆς νυκτὸς ἤρξατο, μεγάλη δὲ σιγὴ ἐπεκράτει ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ μόνος ὁ μονότονος κρότος τῆς μηχανῆς ἤκούετο.

Τὰ πάντα διήγειρον τὴν μελαγχολίαν.

Κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας τῆς ἀπομονώσεως αἱ γυναῖκες ὄνειροπολοῦσιν, ἐλπίζουσιν, ἀναπολοῦσιν ἐν τῇ μνήμῃ των τὸ παρελθὸν, λησμονοῦσιν ἢ θλίβονται. Κατὰ τὰς ὥρας ταύτας ἐπανερχονται ὄψεις ἐν τῷ πνεύματι αἱ θλίψεις τῆς καρδίας.

Ἀλλὰ τότε ἐπίσης ἡ γὰρ διαπερᾶ τὴν ψυχὴν, καὶ ἡ φαντασία πλέει εἰς τὸ ἄπειρον.

Ἡ μαρκησία ἐδοκίμαζε θλίψεις; Ναί, θὰ ἐλεγέ τις. Στεναγμοὶ ἐκφύγοντες ἐνίοτε τοῦ πεπιεσμένου στήθους της, ἤνοιον μετὰ τῆς πνεύσεως αὔρας, ἥτις ἔφερον αὐτοῦς μακρὰν. Οὐδεὶς δ' ἦν ἐκεῖ ὅπως συλλέξῃ αὐτούς.

Ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν περιεπλανήθη τὸ πνεῦμά της, ἡ Μαρία ἐστράφη, ἀκούσασα φωνὴν, ἥτις τὴν ἔκαμε νὰ σκιρτήσῃ· δύο ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ ἐγκαταλείψαντες τὸ παιγνίδιον, ἀνῆλθον ἐν τῇ πρῶτῃ καὶ ἐχαιρέτισαν τὴν μαρκησίαν.

— Κυρία, εἶπεν εὐγενῶς ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν, συνταγματάρχης τῶν ἐπιτελῶν, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς δώσω μίαν συμβουλὴν.

(ἀκολουθεῖ.)

F. DU BOISGODDEY

## ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ὑπὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

(Συνέχεια προηγ. φυλλαδίου.)

— Τὸ τοιοῦτο θὰ ἦν βεβαίως ἐντιμότερον, ἢ νὰ τείνητε τῷ ἐχθρῷ ὑμῶν παγίδας, εἰς ὅς ἄλλοι ἐνέπεσαν. Ἀλλ' ὑμῖν ἀνῆκε, τῷ γινώσκοντι ὅτι ὁ ἐχθρὸς οὗτος· ἐκαλεῖτο Μωγάρ, ὑμῖν ἀνῆκε νὰ ἐξέλθητε τῆς σκοτίας, ἐν ἣ ἐκρύπτεσθε, νὰ ἐμφανισθῆτε αὐτῷ καὶ νὰ τῷ ζητήσητε λόγον τοῦ παρελθόντος. Ὁμνύω καὶ ἐγὼ ὅτι ἐπὶ τῇ θεᾷ σας θὰ μετεμέλετο, καὶ ὅτι δὲν θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὑποκρύψῃ ὑμῖν μακρότερον τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλὰ μακρηγορῶμεν ἐπὶ ὑποθετικῶν, ἐνῶ ἐπέιγῃ ἡ διακανόνισις καταστάσεως ὑπὲρ τὸ ὄρον πραγματικῆς. Ἐπανερχομαι λοιπὸν ἐπὶ τῆς ἐρωτήσεως, ἣν ἤδη ἀπέτεινα ὑμῖν. Ἡ στερεὰ θέλησίς σας εἶναι πάντοτε ν' ἀπαιτήσητε τὴν Μαγδαληνὴν, καὶ νὰ τὴν ἐκβιάσητε ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ δικαίωμα, ὅπερ ἐπ' αὐτῆς ἐχορήγησεν ὑμῖν ἡ φύσις;

— Νὰ τὴν ἐκβιάσω! ἐπανέλαβε θλιβερῶς ὁ Φρεδόκ· ὄχι, δὲν προτίθεται νὰ τὴν ἐκβιάσω, ἀλλὰ διανοοῦμαι μόνον νὰ τῇ ἀποδώσω τὴν ἀπολεσθεῖσαν εὐδαιμονίαν της, καὶ ἀκολουθῶς ν' ἀποθάνω. Χαίρετε, κύριε. Εἶναι πιθανὸν νὰ μὴ ἐπανίδωμεν πλέον ἀλλήλους. Οὐδὲν δ' ἔτερον ἐξαιτοῦμαι παρ' ὑμῶν ἢ νὰ μὲ οἰκτεήρητε.

Ὁ Σουκαριέρ μεγάλως ἐπεθύμει νὰ μὴ ἀφῆ αὐτῷ τὴν τελευταίαν φράσιν, ἀλλ' ἐν τούτοις ἐτήρησε σιγὴν.

Τοῦτο μὲν διότι ἠσθάνετο συγκεκινημένος, τοῦτο δὲ διότι ἐξέθετο σχεδὸν πᾶν ὅ,τι εἶχε νὰ εἶπῃ. Ὅθεν οὐδαμῶς προσεπίθησε νὰ παρεμποδίσῃ τὸν Φρεδόκ ἀπὸ τοῦ ν' ἀπέλθῃ εἰς συνάντησιν τῆς αἰθιοπίδος, ἥτις δὲν ἀπεπειράθη νὰ ὑραπετεύσῃ, καίτοι οὐδὲν ἀγαθὸν ἀπεξεδέχαστο παρὰ τοῦ πρώην κυρίου της.

— Ὁ διαβολάνθρωπος! εἶπε μετὰ τῶν δόντων ὁ συνταγματάρχης. Μὲ συνετάραξε διὰ τῶν τελευταίων λόγων του. Λέγει ν' ἀποθάνῃ... αὐτὸ θὰ ἦτο τὸ καλλίτερον πάντων... Ἄν δὲ καὶ ὁ Ἐστελὰν διέτρεφε παραπλησίως ἰδέας, ἐγὼ βεβαίως δὲν θὰ τὸν ἀπέτρεπον ἐξ αὐτῶν. Ἐν τούτοις ἐωροῦ ἀποφασίσωσι, θ' ἀπέλθω παρὰ τῷ Μωγάρ.

## ΚΕΦ. ΙΑ.

Ἀπὸ τῆς τελευταίας μετὰ τῆς συζύγου του συταντήσεως, τῆς ἕνεκα τῆς ἐπελεύσεως τοῦ Σουκαριέρ διακοπέσεως, ὁ Λουδοβίκος Ἐστελὰν οὐδὲν ἔδοτο σημεῖον ὑπάρξεως.

Οὔτε ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ὁ κ. Μωγάρ, οὔτε ὁ Βωτροῦ καὶ ὁ συνταγματάρχης ἤκουσάν τι περὶ αὐτοῦ.

Τοῦτο δὲ οὐχὶ βεβαίως διότι ἔλειψαν νὰ ἐξετάσωσι τί ἀπέγεινεν.

Οὐχὶ μὲν ἡ Μαγδαληνὴ, ἥτις οὐδέποτε ἐξήνεγκε τ' ὄνομά του, καίτοι πλεῖστον ἀνελογίζετο αὐτὸν, ἀλλ' αὐτὸς ὁ κόμης ἐπεφόρτισε τὸν ἀρχαῖον φίλον του νὰ ἐπιληφθῇ ἐντέχνων ἐρευνῶν περὶ τοῦ βίου, ὃν ὁ γαμβρὸς του διῆγεν· ὁ δ' ἀκάματος Σουκαριέρ ἠρύσθη ὅσας ἠδυνήθη πληροφορίας.

Ἀληθῶς εἰπεῖν, εἶχεν ἀναδεχθῆ δυσχερῆ ἐντολὴν, καθότι ὁ Ἐστελὰν ἐστερεῖτο σχέσεων ἐν τῷ παρισινῷ κόσμῳ, αἱ δ' ἐφημερίδες, αἱ τοσοῦτον περὶ αὐτοῦ ἀσχοληθεῖσαι, οὐδὲν οὐδαμῶς πλέον ἀνέφερον.

Καὶ αὐτὸς ὁ Μέτελλος, ὁ διὰ παντὸς τοσοῦτον καλῶς πληροφορημένος, ἠγνόει τί οὗτος ἀπέγεινεν. Ἐπιδεξιῶς ἐρωτηθεὶς ὁ Μέτελλος ἀπεκρίθη ὅτι ὁ κ. Ἐστελὰν δὲν κατῴκει πλέον παρὰ τῷ κ. Διαμαντῇ, ἀφοῦτο ἡ σύμβοις τούτου ἐπανεκάμφεν ὑπὸ τὴν συζυγικὴν στέγην. Μηδὲν τούτου γινώσκων πλειότερον, ὑπέθετεν ὅτι ὁ δύστηνος σύζυγος τῆς δεσποινίδος Μωγάρ θὰ εἶχε καταλίπει τοὺς Παρισίους.

Ἄλλως τε δ' ὁ Σουκαριέρ τὰ μέγιστα παρηνωχλεῖτο νὰ ζητήσῃ εἰδήσεις περὶ ἀνδρὸς, οὗ



κί θλιβερά περιπέτεια ἔσχον ἀφετηρίαν γάμον, ἀμέσως θίγοντα τὸν τε θεῖον καὶ τὸν ἀνεψιόν.

Καὶ ὁ Γούης, τὸ ἐπ' αὐτῷ, ἤσθάνετο ἔτι μᾶλλον τὸ τοιοῦτον. Ἐπεθύμει νὰ ὑποκρύψει τὰς θλίψεις τῆς καρδίας του ἐκ τῶν ἀδιαφόρων, πολλὸν δ' ἐδυσχέρανε νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ ἀντερραστοῦ, ὡς τις πληροφορεῖται περὶ ἐξαφανισθέντος φίλου.

Ὁ θεῖός του ἠδύνατο ν' ἀποταθῆ πρὸς τὸν ἀξιόλογον ἐκεῖνον ὑπαστυνόμον τῶν ἀποστολῶν, ὅστις ἀνεκοίνωσεν αὐτῷ πλεῖστα ὄσα, ὅτε μετέβη νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ ἐν τῷ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῆς Ἀστυνομίας γραφεῖω του.

Ἡ πρὸς ἐκτίμησιν δ' ἀκροάσεως πρόφασις ἦν ὅπως πρόχειρος. Ἐμελλε δηλονότι νὰ τῷ ὑπομνήσῃ τὴν σύλληψιν τοῦ Ραγκούζ, ἐπιτελεσθεῖσαν διὰ τῆς πρωτοβουλίας τοῦ συνταγματάρχου, καὶ συνεπενεγκοῦσαν τὴν ἀπόλυσιν τοῦ κατηγορουμένου Βαλλουρῆ.

Ἡ ἀστυνομία, ἥτις κανῶνται ὅτι γινώσκει τὰ πάντα, δὲν θ' ἀπώλετε βεβαίως ἐκ τῆς ὄψεως τοσοῦτω ταχέως ἄνθρωπον ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀναζητηθέντα, καὶ ὃν ἠδύνατο νὰ λάβῃ χρεῖαν νὰ ἐπανεύρῃ ἡμέραν τινὴ, διότι ἔδει νὰ προσκληθῆ οὗτος ἵνα καταθέσῃ ἐν τῇ δίκῃ τοῦ κλεπτοπορογλύφου.

Ἀλλὰ τὸ μέσον τοῦτο μὲγάλως ἀπήρεσκε τῷ Σουκαριέρ. Νὰ καταστήσῃ δημόσιον λειτουργὸν κοινῶν τῶν ἀνησυχιῶν τοῦ κόμητος Μωγάρ, ν' ἀπέλθῃ πρὸς ἀναζητήσιν ἀποπλανηθέντος συζύγου, καθ' ὃν τρόπον ἀναζητεῖται ἀπολεσθεὶς κύων, τὸ τοιοῦτον ἦν ὀδυνηρὸν, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ ἀσύνητον διάθεμα, διότι οὕτως θὰ ἐξηγεῖτο ἀνυπερθέτως ἡ ἀνάμνησις ἐνίων γεγονότων ἀφορώντων εἰς τὴν πόλιν τῶν φίλων του.

Ἀνελογίσθη ὡσαύτως τὸν Μάριον Γκενεγκῶ, τὸν παρασχόντα αὐτῷ τοσοῦτω πολύτιμον συνδρομὴν διὰ τῆς ἐκ Βουζιβάλ ἀπὸ ρυτῆρος ἐπινόδου του. Ὁ Μασσαλιώτης ἐκεῖνος λεμβοδρόμος δὲν θὰ ἐλεπτολόγῃ τοσοῦτον, οὐδένα ἔχων λόγον ν' ἀποκρυβῆ ἐν ὑποθήσει μηδὲ μὴ δυνάμενη νὰ τὸν ἐνοχοποιήσῃ. Ὀφείλει μάλιστα νὰ χαίρῃ τῆς εὐνοίας τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων ὡς συντελέσας πρὸς τὴν ὑπ' αὐτῶν σύλληψιν τοῦ

παρὰ τῆς Διευθύνσεως καταζητουμένου κακούργου.

Ὁ Μάριος ἦν ἀνὴρ ἱκανὸς πρὸς πάντα. Οὐδὲν κρεῖττον θὰ ἐπεζητήσῃ, ἢ νὰ ἐνεργήσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ λαμβάνων τὴν ἀμοιβήν του. Θὰ ἐτίθετο λίαν ἀσμένως εἰς ἰχνηλασίαν ὅπως ἀνεύρῃ τὸν Ἐστελάν, τῆς ἀσκήσεως ταύτης ἀνηκούσης εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ εἰδικότητα, διότι ὁ Ραγκούζ ἄλλοτε ἀπέλυσεν αὐτὸν πολλάκις ἐπὶ τὰ ἰχνηθροστροπούντων ὀφειλετῶν. Ἐνεργητικὸς καὶ τολμητικὸς, οὐδένα ἔειχεν ἐφάμιλλον πρὸς ἀπότησιν τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν θυρωρῶν καὶ τὸ ἐνώπιόν του ἀνοιγμα πασῶν τῶν θυρῶν. Ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἐγεννήθη ἵνα καταστῆ νεοσυλλέκτης ἐν τινὶ ἐφημερίδι.

Δυστυχῶς ὁ Μάριος δὲ, ἤλθε νὰ δεχθῆ τὰς προσρήσεις καὶ τὸ φιλοδώρημα τοῦ συνταγματάρχου, ὅστις οὐδέποτε ἐπανεῖδεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἐσπέρας, καθ' ἣν ἀνεδείχθη λαβῶν σπουδαῖον μέρος εἰς τὴν κράτησιν τοῦ προΐσταμένου του.

Ὁ Μάριος οὐδόλως εἰργάζετο ὅποταν ἐκέκτητο χρήματα· ἦδη δὲ θὰ ἠσχολεῖτο νὰ δαπανήσῃ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ παρὰ τοῦ κ. Διαμαντῆ δωρηθέντος αὐτῷ χιλιοφράγκου γραμματείου.

Ποῦ νὰ κατῴκει ἄρα γε, ἂν τυχὸν εἶχεν ὠρισμένην τινα κατοικίαν; Ὁ Σουκαριέρ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχε περὶ τούτου γινῶσιν. Ὁ Μάριος ἀναμφιβόλως θὰ ἐστρατοπέδευεν ἐν τινὶ ποταπῷ καπηλείω, ἐπειδὴ δ' ὁ Σουκαριέρ δὲν ἐσύναζεν εἰς τὰς τρώγλας ἐκεῖνας, ὀλιγίστην εἶχε πιθανότητα νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ.

Ἐπῆρχε μὲν μέσον πρὸς ἀνίχνευσιν αὐτοῦ, διότι ὁ προστάτης του κ. Διαμαντῆς ὤφειλε νὰ γινώσκῃ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ, πολὺ δὲ πιθανὸν καὶ αὐτὴν εἶναι τοῦ Ἐστελάν. Ἀλλ' ὁ θεῖός του Γούης Βωτροῦ δὲν ἐβούλετο νὰ μεταβῆ καὶ διαταράξῃ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ μετὰ τῆς συζύγου του προσφάτως συνδιαλλαγέντος χρηματιστοῦ· πολλῶν δ' ἤττον νὰ μύσῃ αὐτὸν εἰς τὰς οἰκιακὰς μερίμνας τοῦ κόμητος Μωγάρ.

Ἀντὶ μετὰ τοῦ κ. Διαμαντῆ σχέσεις του ἦσαν πῶς τεταμέναι ἀπὸ τινος ἕνεκα πλείστων αἰτίων

Καὶ πρῶτον μὲν ὁ ἐκατομμυριούχος τοῦ Βουλεβάρτου Μομμορανσὺ δὲν ἠγχαριστήθη μὲγ-

λως πληροφορηθεὶς ὅτι ὁ ἀνεψιὸς τοῦ συνταγματάρχου ἔμελλε νὰ παραστῆ ὡς μάρτυς τοῦ Βουσερώλ.

Ἀπηλλάγη μὲν ὁ Βωτροῦ τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης βραδύτερον, ἀλλ' οὐχ ἤττον ἀἴτηκεν εἰς τὴν μερίδα ἀνδρός, ὃν ὁ σύζυγος τῆς Κυρίας Διαμαντῆ οὔτε ἠγάπα, οὔτε ὑπελήπτετο.

Εἶτα δὲ καὶ πρὸ πάντων ὁ σύζυγος οὗτος ἦν ἀφωσιωμένος πρὸς τὸν Ἐστελάν, ὅστις δὲν εἶχεν εὐαρέστους ἀναμνήσεις ἐκ τοῦ Σουκαριέρ, καίτοι πρὸς αὐτὸν ὤφειλεν ἐν μέρει τὴν ἀπελευθερώσιν του. Ὁ Ἐστελάν βεβαίως δὲν θὰ παρέλειπε νὰ διηγηθῆ τῷ κ. Διαμαντῆ τίνι τρόπῳ ὁ κ. Σουκαριέρ τὸν ὑπέδελθη ἐν τινὶ τῶν ἐστιατορίων τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου. Ὁ Ἐστελάν διετέλει ἐν κεκρυμμένη ἔχθρᾳ πρὸς τὸν Σουκαριέρ καὶ τοὺς οἰκείους αὐτῷ. Ὅθεν λίαν δυνατὸν νὰ συνέστησε τῷ φίλῳ του ὅπως μὴ ὑποδείξῃ αὐτοῖς τὸ νέον του ἐνδιαίτημα καὶ ἀποκρύψῃ ἐξ αὐτῶν τοὺς σκοπούς του.

Ὁ Σουκαριέρ λοιπὸν θ' ἀνέμενε κακὴν ὑπόδοχὴν, ἂν τῷ ἐπῆρχετο ποτε ἡ ἰδέα νὰ ἐξετάσῃ τὸν κ. Διαμαντῆν· διὸ καὶ ἐπροτίμα νὰ μὴ ἐκτεθῆ εἰς προσβολὴν τινα.

Ἐκ πάντων τούτων ἐξήγετο ὅτι ἡ δυσάρεστος θέσις τῆς Μαγδαληνῆς οὐδαμῶς ἐβελτιώθη, ἀλλὰ μᾶλλον ἐδεινώθη, καίτοι μηδενὸς ἐπελθόντος συμβάματος ἀπὸ τῆς μετὰ τοῦ Φρεδόκ συναντήσεως. Ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ὁ πατὴρ αὐτῆς διεβίονεν ἐν παντοίαις ἀβεβαιότησιν, ἡ δ' ἀβεβαιότης εἶναι τὸ χειρίστον πάντων τῶν δεινῶν. Ἡ τε Μαγδαληνὴ καὶ ὁ πατὴρ αὐτῆς ἠγνόουν ἔτι τὰς προθέσεις τοῦ Ἐστελάν, ὡς καὶ τὰς τοῦ Φρεδόκ.

Ὁ Ἐστελάν θ' ἀπῆτει ἄρα τὴν γυναῖκά του; Ὁ δὲ Φρεδόκ θ' ἀπῆτει τὴν θυγατέρα του; Συνεφώνησαν ἄρα γε μετὰ τῶν ὅπως τὴν ἀποσπάσῃ τοῦ θεοῦ πατρός της, εἴτ' ἀπεναντίας ἔμελλον νὰ στραφῶσι κατ' ἀλλήλων καὶ νὰ λύσῃ τὴν ἰδιωτικὴν διαφορὰν των, χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμην τῆς κυρίως ἐνδιαφερομένης; Ἐμελλον ἄρα γε νὰ διαμεισθηθῶσιν αὐτὴν σὺν τοῖς ὅπλοις ἀνὰ χεῖρας;

Οἰοῦδήποτε ἐξερχομένου νικητοῦ, ὁ κ. Μωγάρ

ἠπειλεῖτο ἐν τῇ τιμαλφεστέρῃ στοργῇ του, διὸ θὰ ἐπροτίμα νὰ μὴ ἀναμείνῃ τὴν ἐκβασιν τῆς πάλης. Τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα πρὸς ἀναχώρησιν ἀνευ ἰδέας ἐπ' ἀνόδου, ὅτε δύο συναντήσεις τυχαῖαι ἐπῆλθον νὰ παρεμβάλωσι πρόσκομμα εἰς αὐτὴν.

Ἦδη, ὅτε ἡ Μαγδαληνὴ ἐπληροφορήθη τὰ παρ' ἄξιαν πκθήματα τοῦ συζύγου της, δὲν ἐβούλετο πλέον ν' ἀπέλθῃ ἀνευ τῆς πρὸς τοῦτο ἀδείας του. Ἐθεώρει ὅτι τὸ καθῆκον ἐπέβαλλεν αὐτῇ ὑπακοὴν τῷ συζύγῳ ἐκεῖνω, ὃν ἐν ἀγνοίᾳ καὶ ἀκουσίως ἑαυτῆς εἶχε σοβαρῶς πρισθίλει.

Τὰ πρὸς τὸν πατέρα αἰσθήματα της δὲν ἦσαν ἀκριβῶς τὰ αὐτὰ. Μεταξὺ μὲν Φρεδόκ καὶ κ. Μωγάρ οὐδόλως ἀμφοτελανετεύετο, ἀλλ' εἰσεινολογεῖ τὴν πρὸς ἐκλογὴν ἐξαναγκάζουσαν αὐτὴν τύχην· συνελπιεῖτο δ' ἐξ ὅλης καρδίας τὸν δύστηνον ἀποπλανηθέντα, ὅστις τὴν κατεδίωξε. Διήρχετο τὰς ἡμέρας καὶ νύκτας βοληούσα καὶ ἀναμένουσα διαταγὴν τινα τοῦ Λουδοβίκου Ἐστελάν, ὡς ὁ καὶ αὐτὸς ἀναμένει τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεώς του.

Οὐδαμῶς μὲν περὶ τοῦ Γούης ἐλάλει, ἀπέφευγε μάλιστα νὰ ἐκφέρῃ καὶ τ' ὄνομά του, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐλησμόνει. καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς ἐξαφανίσεως ἐλπίδος δὲν ἦν ἡ ἥττον σκληρὰ τῶν θλίψεών της.

Ὁ κόμης οὐδὲν παρεῖδεν ὅπως τὴν μεταπέσει ἐκ τῆς ἀποφάσεώς της τοῦ νὰ μείνῃ εἰς Παρίσιους. Παρέστησεν αὐτῇ ὅτι διὰ τῆς τοιαύτης διαμονῆς της ἐξετίθετο εἰς κίνδυνον, ὃν ἐκ τῆς θελήσεώς της ἐξηρτάτο ν' ἀποφύγῃ, καὶ ὅτι ἡ ὑπακοὴ καὶ ἡ ὑπομονὴ ἔχουσι καὶ αὐταὶ τὰ ὄριά των. Ἰκανὸν ἦτο, ἔλεγεν, ὅτι ἐξέφρασε τὴν ὑποταγὴν της. Ὁ δὲ σύζυγος οὐδὲν ἐκέκτητο δικαίωμα νὰ τὴν καταλίπῃ ἐν τῇ ἀβεβαιότητι. Εἶτε νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ ἔμελλον, εἶτε ν' ἀπόσχη αὐτῆς, ὤφειλε ν' ἀποφινθῆ. Κατ' οὐδὲν ἦν ἠναγκασμένη νὰ ὑποβληθῆ εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν τοῦ νὰ διατελέσῃ ἐπ' ἀόριστον ὑπὸ τὴν σπάθην τοῦ Δαμοκλέους.

Πρὸς δὲ πάντα κντεδείκνυον ὅτι ὁ Ἐστελάν τὴν φρονιμωτέρα, ἐξελέξατο μερίδα, καὶ ὅτι οὐδέποτε ἤθελεν ἀναφανῆ. Θὰ κατενόησεν ἀ-



ναντιρρήτως ότι ή σύζυγός του ήδυνάτει εις τὸ ἐξῆς νὰ τὸν ἀγαπήσῃ, καὶ ὅτι, ἀντὶ ν' ἀπαιτησῇ αὐτὴν διὰ τοῦ Κώδικος ἀνὰ χεῖρας, κοεῖτον θὰ ἔπραττε, συμπεριφερόμενος ὡς εὐγενῆς ἀνὴρ, ν' ἀποσυρθῇ σιωπηλῶς καὶ ν' ἀπέλθῃ ἀλλαχόσε πρὸς ἀναζήτησιν τῆς εὐδαιμονίας, ἣν ἡ δυσμοῖρία τῶ ἀφῆρπασε.

Διὰ τῆς ἐξαφάνισέως του δὲ τῆς ἐβούλετο πιθανῶς νὰ υποδείξῃ τῇ Μαγδαληνῇ ὅτι ἀπέδιδεν αὐτῇ τὴν ἐλευθερίαν της.

Ἄλλ' ἡ Μαγδαληνὴ δὲν παρεπίθετο ἐκ τῶν τοιούτων συλλογισμῶν. Ἐπέμεινε ἐνισταμένη ὅτι τὸ καθήκον οὗτῆς ἦν ἅπαν προδιαγεγραμμένον, ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὸν ἀνδρα, οὗτινος ἔφερε τ' ὄνομα, καὶ ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦν κύριος νὰ διαθέσῃ τὰ κατ' αὐτήν.

Ὁ Σουκαρριέρ ὑπεστήριξεν αὐτὴν μέχρι τινὸς μέτρου. Δὲν παρεδέχετο μὲν ὅτι ὑπεχρεῖτο ν' ἀνυμνήσῃ διὰ παντός, μεχοικεὺ εὐαρεστηθῇ ὁ Ἐστελὰν νὰ τῇ δηλώσῃ τὴν θέλησίν του, ἀλλ' ἦτο γνώμη ὅτι ἔδει νὰ δοθῇ τῶ Ἐστελὰν ποιά τις προθεσμία.

Ὁ νόμος παραχωρεῖ ἑνὸς ἔτους προθεσμίαν πρὸς ἐκζήτησιν ἀπολεσθίντος θησαυροῦ. Ὅθεν ὀρθὸν ἦν νὰ παραχωρηθῇ τῶ Ἐστελὰν ἑνὸς μηνὸς τοιαύτη πρὸς ἐκζήτησιν τῆς συζύγου του.

Ἡ γνώμη δὲ τοῦ Σουκαρριέρ κατέληξε νὰ ὑπερισχύσῃ. Ὁ κόμηξ ἐπέστη ν' ἀναβληθῇ εἰς τὸν προσεχῆ μῆνα ἢ ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου τοῦ Ἄγ. Ναζαίρ ἐπιβίθασις, ἐφ' οὗ αἱ θέσεις αὐτοῦ τε καὶ τῆς Μαγδαληνῆς εἴχον ἦδη ὀρισθῇ.

Ὁ μεγιστὰν τῆς Βρετάνης ἐνόμισεν ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐπωρεθῇ τῆς τοιαύτης ἀναβολῆς, ὅπως ἐπιχειρήσῃ περιδεῖαν τινὰ ἐν τοῖς κτήμασιν αὐτοῦ.

Προσεκαλεῖτο ἐκεῖσε ὑπὸ κατεπειγουσῶν ὑποθέσεων.

Κακόθουλοι γείτονες ἔθεντο πῦρ εἰς τὰ δάση του, ἐξ ὧν ἐκάησαν μυριάμετρά τινα λόγμης. Σφοδρὰ θύελλα εἶχε διαρρήξει πολλαχού ἕνα τῶν πύργων τοῦ οἰκοδομήματος μεταβαλοῦσα αὐτὸν εἰς περιστερωῶνα, τὸ τιμαριωτικὸν δὲ τοῦτο κτίριον ἠπέλει κατάπτωσιν, εἰ μὴ δεξιὸς ἀρχιτέκτων ἐπήρχετο νὰ στερεοποιήσῃ αὐτό. Οἱ λα-

θροῖται, θρασυθέντες ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ συνταγματάρχου, ἐपुरοβόλουν τὰς δορκάδας ἐντὸς τῶν γαιῶν του, καὶ ἤρχοντο νὰ τείνωσι τὰ ἀγροτικὰ δίκτυα τῶν μέχρις αὐτῶν τῶν δώδων τοῦ λαχανηφόρου κήπου του.

Πρὸς ἐπανόρθωσιν πασῶν τῶν ἀνωμαλιῶν τούτων ἔχρηξεν ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἰδιοκτήτου, ὅστις προσέει ἐδεῖτο νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου τῆς περιφέρειᾶς περὶ χασμάτων τινῶν ἀνοιγόντων ὑπὸ τοῦ Γούη Βωτροῦ κατ' ὃν χρόνον δὲν εἶχεν ἔτι καταλίπει τὸ ἄρμα τοῦ διαδόλου, καὶ ἅτινα ἀρτίως εἴχον ἐπικαλυφθῇ διὰ τῶν οἰκονομιῶν τοῦ σωτήρος θεοῦ.

Ὅθεν ὁ Σουκαρριέρ ἀπῆλθεν εἰς Ἄνδεγαυτάν, ἔνθα προὔτιθετο νὰ διημερεύσῃ ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα.

Ὅδὲν ἤγινεν αὐτὸν νὰ ὑπονοήσῃ ὅτι ἡ ἡσυχία τῶν φίλων του θὰ διαταράσσεται κατὰ τὴν βραχεῖαν ταύτην ἀποδημίαν αὐτοῦ. Διότι τὴν μὲν Μαγδαληνὴν καὶ τὸν κόμητα Μωγάρ ἄφινεν εἰς πνευματικὴν κατάστασιν κάπως ἡρεμωτέραν. Τὸν δ' Ἐστελὰν ἐξακολουθοῦντα νὰ ὑποκρίνηται τὸν νεκρὸν, ὡς καὶ τὸν Φρεδὸκ ἐπίσης.

Ὁ Φρεδὸκ ἐγένετο ἄφαντος ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν Πλατεῖαν τῆς Ἄγ. Τριάδος ἐπισυμβάσης σκηνῆς. Ἡ δ' αἰθιοπίς Αὐγὴ ἐξηφανίσθη καὶ αὐτὴ ἐκ τοῦ ἐν Μομμάρτρη οἰκήματός της, ἦντινα πιθανὸν ὁ ἀρχαῖος κύριός της νὰ ἔλαβεν ὑπὸ τὴν κατοχὴν του.

Περὶ δὲ τοῦ Βωτροῦ, αὐτὸς διεβίου ἐν τῇ ἀπολυτωτέρᾳ ἀπομονώσει, ἀναμένων τὴν ἡμέραν τῆς εἰς Ἀλγερίαν ἀναχωρήσεώς του, ἀποφεύγων τοὺς ἀρχαίους ἐταίρους τῶν ἡδονῶν του, καὶ ἀπέχων ἐξ ἀβοηροσύνης παντὸς εἶδους σχέσιν πρὸς τὸν κ. Μωγάρ, ὡς ἐπίσης ἀπέσχεν, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὰς συμβουλάς τοῦ θεοῦ του, παντὸς διαβήματος ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἀφορῶντος εἰς τὸν σύζυγον τῆς δεσποινίδος Μωγάρ.

Ἐκ τοιούτου εἶδους ζωῆς ἢ μὲν φαιδρότης του ἀπωλέσθη, ἢ δὲ ὑγεία αὐτοῦ ἤρξατο πάσχουσα. Ἀπὸ δύο ἡμερῶν ἔμενε οἰκουρῶν ὅτε ὁ Σουκαρριέρ ἐπέθη τοῦ δυτικῆς σιδηροδρόμου. Ἀλλὰ τῆς ἀδιαθεσίας αὐτοῦ μὴ φαινομένης σπουδαίας, αὐτὸς οὗτος παρῶτρυνε τὸν θεῖον ν' ἀναχωρήσῃ.

Ἄλλως τε δὲ ὑπάρχοντος τοῦ τηλεγράφου, ὁ κ. Μωγάρ καὶ ὁ Βωτροῦ ἡδύνατο νὰ ἐξαποστείλωσι τηλεγράφημα ὅπως ἀνακαλέσωσι τὸν Σουκαρριέρ, ἐν ἧ ἂν περιπτώσει ἀπρόοπτόν τι σύμβαμα ἐπήρχετο.

Ἐξ ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ συνταγματάρχου οὐδὲν τοιοῦτον ἐπισυνέβη ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κόμητος. Διεβίου ἐκεῖσε ἐν βαθείᾳ εἰρήνῃ. Ἥτις ἀληθῶς ἦν ἀνάμικτος λύπηξ ἐκ τῶν θλιβερῶν ἀναμνήσεων μᾶλλον ἢ ἐξ ἀνησυχίας, καθότι ὅτε πατήρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἤρξαντο ἐνθρυνόμενοι· πρὸ πάντων ὅμως ὁ πατήρ, ὅστις μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐπέστη ὅτι ὁ Ἐστελὰν ἀπῆλθε τῶν Παρισίων, καὶ ὅτι ὁ Φρεδὸκ ἀπελεισθεῖς δὲ θὰ ἐβράδυνε νὰ τὸν μιμηθῇ.

Ὁ κ. Μωγάρ ὅμως ἠπαῖατο, διότι ὁ μὲν Φρεδὸκ πᾶν ἄλλο ἐσκέπτετο ἢ ν' ἀπέλθῃ εἰς ἔξορίαν, ὁ δ' Ἐστελὰν, ὁ τοσοῦτῳ παρὰ τοῦ Σουκαρριέρ ἀναζητηθεῖς, κατόκει κατὰ τὰ πέραξ τῆς Πλατείας τῆς Ἄγ. Τριάδος.

Ὁ Ἐστελὰν ἡδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ διημερεύων ἐν τῶ ὑπὸ τοῦ κ. Διαμαντῆ εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ τεθέντι περιπτέρῳ, ἀλλὰ μὴ εὐρίσκων ἰκανὴν περὶ τὰς κινήσεις του ἐλευθερίας ἐπανάκαμψεν ἀπλούστατα ἐν τῶ κατὰ τὴν ὁδὸν Ρώμης οἰκήματί του, σκεπτόμενος ἐλλόγως ὅτι οὐδενὶ θὰ ἐπήρχετο ἡ ἰδέα ν' ἀπέλθῃ ἐκεῖσε πρὸς ἀναζήτησιν αὐτοῦ.

Τὸ οἰκήμα τοῦτο, ἐνοικισθὲν καὶ συσκευασθὲν μικρὸν πρὸ τοῦ γάμου του, ἀνεμίμησεν αὐτῷ τὴν ἐπακολουθήσασαν καταστροφὴν. Ἡ Μαγδαληνὴ ἄπῃ μόνον ἤλθε πρὸς ἐπίσκεψίν του, αὐτὸς δὲ οὐδέποτε κατεκλίθη ἐν αὐτῷ, καίτοι τῆς κατοικίας ἐντελῶς ἦδη συνεσκευασμένης οὔσης ὅτε ὑπεχρεώθη νὰ ἐκφύγῃ.

Οἱ ὑπὸ τοῦ κ. Διαμαντῆ ἀποπεμφθέντες θεράπροντες δὲν ὑπῆρχον βεβαίως πλέον, ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ ἐπιπλα ἐνέκειντο πάντοτε, ὁ Ἐστελὰν ἐκέκτητο τὸ δικαίωμα νὰ ἐγκαταστῇ κατὰ βούλησιν.

Ὅθεν ἔλαβε κατοχὴν αὐτοῦ, πρὸς μεγάλην τοῦ θυρωροῦ ἐκπληξιν, ὅστις γινώσκων τὰ τοῦ ἐνοικιαστοῦ αὐτοῦ δυστυχήματα δὲν ἀπεξεδέχετο νὰ τὸν ἐπανίδῃ.

Διεβίου ἐκεῖσε μόνος, μὴ παραλαβὼν ἢ μίαν οἰκονόμον ἐρχομένην νὰ τῷ παρασκευάζῃ τὴν τροφήν του, καὶ μὴ ὑποδεχθεῖς εἰσέει ἢ τὸν κ. Διαμαντῆν, τὸν πιστὸν ἀπομείναντα τοῦτον φίλον, τὸν μόνον κοινωνὸν τῶν παθημάτων καὶ τῶν σχεδίων αὐτοῦ.

Δὲν προὔτιθετο βεβαίως νὰ διαῖξῃ ἐπὶ μακρὸν τὴν μονήρη ταύτην ὑπαρξίν, εἰς ἣν ἂν δὲν ἔθετο ἔτι πέραξ, τοῦτο ἦν διότι ἐβούλετο, πρὶν ἢ ἀσχοληθῇ περὶ τοῦ μέλλοντος, νὰ κανονίσῃ τὰς δόσολιψίας του μετὰ τοῦ ἀθλοῦ ἐκείνου, πρὸς ὃν ὤφειλε πάσας τὰς συμφορὰς του.

Πρὸς τί τάχα νὰ λάβῃ ὀριστικὴν τινα ἀπόφασιν, ἐνῶ δὲν ἦν βεβαίως οὔτε περὶ αὐτῆς τῆς ἐπιούσης; Ἡλπίζε μὲν ὁ Ἐστελὰν νὰ φρονέσῃ τὸν ἀντίπαλόν του, ἀλλὰ δυνατὸν ἐπίσης καὶ οὗτος νὰ φρονέουεν αὐτόν. Ὅθεν ἡ μετὰ τσαύτης ζέσεως ἐπιζητούμενη μονομαχία ἐπρώτευσεν παντὸς ἄλλου ζητήματος, ἀλλ' ἡ μονομαχία αὕτη ἐφαίνετο ἀποφύγουσα αὐτόν.

Καθ' ἣν ἡμέραν ὁ Σουκαρριέρ ἀνεκόινωσεν αὐτῷ ὅτι ὁ καταγγελεύς, ὁ ἐχθρὸς ἐκεῖνος ἦν ὁ Φρεδὸκ. ὁ Ἐστελὰν ἔδραμε παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ, ἀλλὰ δὲν κατῴρωσε ν' ἀφίχθῃ μέχρις αὐτοῦ.

Ὁ Φρεδὸκ εἶχεν ἀπαγορεύσει τὴν εἴσοδον πρὸς πάντας, ἡ δὲ οἰκονόμος του διεβεβαίωσε ὅτι κατέκειτο κλινῆρης κατ' ἐντολήν τοῦ ἱατροῦ.

Ὁ Ἐστελὰν, μετὰ πολλὰς ἄλλας ἀποπειράς, μὴ θεωρῶν ἑαυτὸν ἠττημένον, τῷ ἔγραψεν ἐπιστολήν, ἐν ἧ ὠνεῖδιζεν αὐτῷ, διὰ τῶν σφοδρῶν φράσεων, τὴν ἀτιμον διαγωγὴν του, καὶ δι' ἧς τὸν προσεκάλει, ἀπειλῶν νὰ τὸν ραπίσῃ ἐν μέσῃ ὁδῷ, ἂν ἀπεποιεῖτο νὰ τῷ παράσχη ἰκανοποίησιν.

Τοῦ Φρεδὸκ μηδεμίαν δόντος ἀπάντησιν, παρεσκευάζετο ὁ Ἐστελὰν ἐν τῷ ἐρεθισμῷ του εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀπειλῆς. Ἀλλὰ μὴ οὔσης εὐχεροῦς τῆς τοῦ Φρεδὸκ συναντήσεως, ἄτε οὐδαμοῦ φαινομένου, ὁ Ἐστελὰν διενοεῖτο νὰ θέσῃ κατασκόπους ἐπὶ τὰ ἴγνη του, ὅπως πληροφορηθῇ ποῦ ὁ ἀνθρωπος ἐκεῖνος μετέβαινε, ὁπότεν τυχὸν ἐξήρχετο.

(ἀκολουθεῖ.)



## Ο ΚΟΛΟΣΣΟΣ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ

‘Ο «Ταχυδρόμος του Βωζελάν», δίδωσιν ἡμῖν διὰ τῶν ἐξῆς φράσεων τὴν ἀληθειαν ἐπὶ τῆς παραδόσεως τοῦ περιωνύμου κολοσσού τῆς Ρόδου:

«Προκειμένου περὶ τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἐλευθερίας, τοῦ ἀνεγερθέντος ὑπὸ τῆς Γαλλο-ἀμερικανικῆς Ἐνώσεως ἐπὶ τῆς νήσου Βιόλου, ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐγένοντο συγκαίσεις πρὸς ἄλλους κολοσσούς, καὶ κυρίως πρὸς τὸν τῆς Ρόδου, φτινὴ ἢ παράδοσις ἀποδίδωσιν 70 πηχέων ὕψος, ἐνφ’ ἡ Ἐλευθερία κέκτηται μέτρα 46,08, τούτῃ κατὰ δύο μέτρα ὑψηλοτέρα τῆς στήλης τῆς Βανδώμης.

Ἐνδιαφέρον τυγχάνει, ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει, ν’ ἀποδώμεν τὸ προσήκον δίκαιον εἰς παράδοσιν ἀναφερομένην εἰς τὸ κολοσσαϊὸν ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸ ἀνεγερθὲν ὑπὸ Χάρητος τοῦ Λυυδίου καὶ Λάχρητος, περὶ τὰ 280 περίπου π. Χ. εἰς ἐνδεῖαν εὐγνωμοσύνης ἐπὶ τῇ ἀπολυτρώσει τῶν ἐκ τοῦ στρατοῦ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, υἱοῦ τοῦ Ἀντιγόνου.

Αἱ πλάναι εἰς κολοσσῶν ἔχοντες ἐξ ἀργίλλου τοὺς πόδας. Διὰ τοῦ πανισχύρου δὲ διαλυτικοῦ τῆς ἐπιστήμης, τοῦ ὑπονομεύοντος τὰς βάσεις αὐτῶν, πύραυλα καταπίπτουσιν.

Ὁ κολοσσὸς τῆς Ρόδου δὲν εἶχε τοὺς πόδας ἐξ ἀργίλλου, ἀλλ’ ἐξ ὀρειχάλκου· μόνον δὲ ἀντιπῶν ὡσιν ἀφιστηκότες, ὥστε τὰ πλοῖα μετ’ ἀναπεπταμένων πάντων τῶν ἰστίων νὰ διέρχωνται μεταξύ τῶν σκελῶν, οἱ δύο πόδες τοῦ κολοσσοῦ παρέκειντο ἠνωμένοι ἀλλήλοις ἐπὶ βάσεως μαρμαρίνης. Ἡ ὑπόδειξις τῆς τῷ αὐτοῦ θέσεως παρέχεται ἡμῖν ὑπὸ Φίλωνος τοῦ Βυζαντινοῦ, ἀρχιτέκτονος καὶ μηχανικοῦ κατὰ τὸν δευτέρου π. Χ. αἰῶνα, ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ: «Πραγματεία περὶ τῶν ἐπὶ θαυμάτων τοῦ κόσμου». Ὁ Στράβων καὶ ὁ Πλίνιος περιγράφουσι μὲν τὸν κολοσσόν, ἀλλ’ οὐδεμίαν ποιοῦνται μνησίαν περὶ τοῦ ἀνοίγματος τῶν σκελῶν. Ἡ μικρὰ αὕτη λεπτομέρεια δὲν προῦκάλεσε τὴν προσοχὴν των!...

Βραδύτερον ὁ Λούκιος Ἀμπέλιος ἐν τῇ «Βίβλῳ Ἀπομνημονευμάτων» αὐτοῦ ἀφηγεῖται ἐν Κερ. Π’. «Περὶ τῶν θαυμάτων τοῦ κόσμου» παντοειδῆ πράγματα ἀξιοθαύμαστα καὶ ἀναληθῆ. Ὅθεν λίαν ἀμφίβολον καθίσταται τὸ παρ’ αὐτοῦ λεγόμενον ὅτι ἐν Ρόδῳ εὑρηται τὸ ἄγαλμα τοῦ ἡλίου θεθεμιμένον ἐπὶ στήλης μαρμαρίνης, μετὰ τεθρίππου ὕψους ἑκατὸν πηχέων, ἥτοι πεντήκοντα μέτρων. Αὐτῆς ταύτης τῆς στήλης ἀνερχομένης εἰς τριάκοντα δύο περίπου μέτρα, ἐναργῶς καταφαίνεται εἰς ἡλικίας ἀναληθεῖς διαστάσεις ἐξικνούμενο ὁ κολοσσὸς μετὰ τῆς στήλης. Ἡ μαρτυρία ἄρα τοῦ Ἀμπελίου οὐδεμίαν ἄλλην κέκτηται ἀξίαν, ἢ μόνον ὅτι ἡ περιγραφή αὐτοῦ ἀναίρει τὸ τῶν σκελῶν ἀνοιγμα.

Ἐχόμεν δ’ ἄλλως τε βάσεις ἰσχυροτέρας αὐτοῦ, τὴν εὐθυκρίσιαν δηλονότι καὶ τὴν ἰστορίαν. Ὅπως, ἂν ὁ κολοσσὸς ἦν θεθεμιμένος εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος τῆς Ρόδου, ἐν τῇ θέσει ἐφαντάσθησαν, κατὰ τὸν ἐπισιμβάντα σεισμόν, τὸν καταρτίψαντα αὐτὸν, θη ἐπιπτεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀλλὰ γνωστὸν τυγχάνει ἐκ τῶν χρονικῶν τοῦ Κεδρηνοῦ, Ἑλληνος μοναχοῦ τοῦ ΙΑ. αἰῶνος, ὅτι τὰ συντρέμματα τοῦ τῆς Ρόδου κολοσσοῦ κατέκειντο ἐπὶ τοῦ εὐάριου ἐν διαστήματι ἐννεακασίων σχεδὸν ἐνιαυτῶν, καὶ ὅτι οἱ Συρακηνοὶ ἐπώλησαν ταῦτα εἰς ἔμπορον μεταχειρισθέντα χιλιᾶδα καμήλων πρὸς μεταφορὰν αὐτῶν.

Ὁ ἀγαθὸς Ρολλέν, ἐν τῇ «Ἀρχαία Ἱστορία» του, τυγχάνει ἐνοχὸς ἐπὶ τῇ καταθρουθήσει τῆς μαθητιῶντων φαντασίας ἡμῶν διὰ τῆς τῷ αὐτῆς κολοσσαϊκῆς πλάνης, ἣν (δέον ν’ ἀποδώμεν αὐτῷ τὸ δίκαιον τοῦτο) οὗτος μὲν δὲν ἐφεῦρεν, ἀλλ’ ἐκληρονόμησε παρὰ τοῦ Βλασίου Βιζενέρ, ἔσχεν ὅμως ἄδικον μὴ ἐξελέγξας ταύτην.

Τίς ἦν ἄρα ὁ σκιπὸς τοῦ Βιζενέρ; Ἦν ἴσως νὰ καταδείξη διὰ πλαστῆς ἀφηγήσεως ὅτι, ἐκτὸς πλοίου διερχομένου μεταξύ τῶν σκελῶν κολοσσοῦ, οὐδὲν ὑπάρχει καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον;

Ὡραία ἐστὶν ἡ ἐπιστήμη· ἀλλ’ ἀδιάφορον ἢ ἀπολήξη εἰς ἐξοθελισμὸν τῶν «παραδόσεων» ὥστε ἐξηχθήσεται νὰ περιστήσῃ τὸ παρελθὸν εἰς ἀξιοθρήνητον πεζότητα. Ἡ φαντασία

ἤρασκετο βλέπουσα τὰ πλοῖα, μετ’ ἀπάντων τῶν ἰστίων ἀναπεπταμένων, διερχόμενα μέσῳ τῶν σκελῶν τοῦ κολοσσοῦ τῆς Ρόδου, ἢ γνῶμη δ’ αὐτῆ οὐδὲν οὐδενὶ κακὸν ἐπέφερον.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Γ. Μ. Κ.



Περὶ φαλακρότητος. — Αἱ φαλακρά κεφαλαὶ καθίστανται ἡμέρα τῇ ἡμέρα χαρακτηριστικὸν φαινόμενον τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, λέγει ἡ «Φυσιολογικὴ Ἐφημερίς». Πρέπει τις ἀναμνηστικῶς ν’ ἀποδώσῃ τὸ φαινόμενον τοῦτο εἰς τὴν νευρικὴν δραστηριότητα, ἣτις ἐπικρατεῖ κατὰ τοὺς καθ’ ἡμᾶς χρόνους, διότι εἰς τὰ κέντρα πρὸ πάντων τοῦ πληθυσμοῦ, εἰς τοὺς τόπους ἐνθα τὸ ἐμπόριον καὶ ἡ πνευματικὴ ἀνάπτυξις ἀφίκαντο εἰς τὸν ὑψηλὸν βαθμὸν, ἡ φαλακρότης ἐπιπολάζει. Τὸ ἡμισυ σχεδὸν τῶν ὑπερβάντων τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος ἀνδρῶν εἰσι φαλακροὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον. Καθ’ ὅσον ἀροσᾷ τὰς γυναῖκας τῆς αὐτῆς ἡλικίας, ὀλίγα εἰσὶν ἐκεῖναι, αἵτινες ἀφαιρούμεναι τὴν πρόσθετον αὐτῶν κόμην, ἤθελον δείξει ἐπὶ τοῦ κρανίου των ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀποκαλεῖ δόξαν αὐτῶν. Τινὲς μάλιστα φυσιολόγοι βεβαιοῦσιν, ὅτι δὲν ἀπέχει πολὺ μακρὰν ὁ χρόνος, καθ’ ὃν οἱ Ἕλληες, οἱ Γάλλοι, οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ θὰ ἦναι ἀνεξαιρέτως πάντες φαλακροί.

Ἡ πτώσις τῶν τριχῶν δύναται ν’ ἀποδοθῇ εἰς ἀναριθμήτους αἰτίαι. Εἴς τινας περιπτώσεις ἐπὶ παραδείγματι, κατὰ τοὺς τυφοειδεῖς πυρετοὺς ἡ φαλακρότης ἐπέρχεται αἰφνιδίως· ἀλλ’ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ὅταν αἱ παραγαγοῦσαι αὐτὴν αἰτίαι ἐκλείψωσιν, ἐκ νέου ξεφυτρῶνουν αἱ τρίχαι. Τινὲς ἄλλαι ἀσθένειαι δύνανται ἐπίσης νὰ γένωσι προσωρινὴν φαλακρότητα, καὶ ἐν γένει τὸ συντελοῦν εἰς τὸ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἐνέργειαν τῆς κυκλοφορίας, παράγει ψίλωσιν τοῦ κεφαλοῦ.

Συχνάκις αἱ θηλάζουσαι γυναῖκες πύσχουσιν ἐκ ψιλώσεως τοῦ κρανίου, ἣτις παρέρχεται ἅμα ὡς παύσῃσι θηλάζουσαι, ἀναπαυθῶσιν ὀλίγον καὶ τραφῶσι διὰ τονικῶν φαγητῶν.

Παραδέχονται γενικῶς, ὅτι ἡ φαλακρότης δὲν ἐμφανίζεται, ὅταν τὸ ὑπὸ τὴν κόμην δέρμα περιέχῃ ἀρκούσαν ποσότητα λιπώδους ἰστού. Ἐκ τούτου ἐξίγεται τὸ ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν χάνουσιν ὅσον οἱ ἄνδρες ἐνωρὶς τὰς τρίχας των. Ἐὰν λοιπὸν τὸ τοιοῦτον ἀληθεύῃ, ἔπεται ὅτι πᾶν μέσον συντελοῦν εἰς τὴν θρέψιν καὶ καλὴν συντήρησιν τοῦ λιπώδους ἰστού, συντελεῖ ἐπίσης καὶ εἰς τὴν ἀποφυγὴν τῆς φαλακρότητος. Ὁφείλομεν λοιπὸν νὰ φροντίζωμεν περὶ τῆς συντηρήσεως τοῦ ἰστού τούτου, καὶ μάλιστα ὅταν δεικνύη σημεῖα ἐξασθενήσεως, ἥς ἐν τῶν τεκμηρίων εἶνε καὶ ἡ πιτυρίασις

×

Λωποδυσία διὰ σκούφου. — Ἡ συντεχνία τῶν λωποδυτῶν πανταχοῦ καὶ πάντοτε εἶναι γόνιμος εἰς ποικίλας ἐφευρέσεις. Ἐν Παρισίοις ἐσχάτως μεταξύ τῶν ἄλλων ἀνερσιθιμάτων ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης τρόπων λωποδυσίας, ἐτέθη εἰς χρῆσιν καὶ ὁ ἐπόμενος παράδοξος, οὗ τὸ πρῶτον θῆμα ὑπῆρξεν ὁ ἐβενουργὸς Ἐρβέ. Ὁ κ. Ἐρβέ ἐπανακάμπτων εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, συνήνητησεν αἴφνης καθ’ ὁδὸν ἄτομόν τι καλοῦ ἐξωτερικοῦ, ὅπερ προσήνεγκεν αὐτῷ εἰς ἀγορὰν νυκτικῶς βαμβακεροῦς σκούφους.

— Ἴσως θὰ ἔχετε μόνον ἓνα σκούφον, κύριε, πάρτετε καὶ ἄλλους, σὰς ἐγγυῶμαι διὰ τὴν ποιότητα.

Ὁ ἐβενουργὸς ὅπως ἀπαλλαγῇ τοῦ ὄχληρου ἀπαιτητοῦ, ἐξήγαγε τὸ χρηματοφυλάκιόν του καὶ ἐξαγαγὼν δύο ἢ τρία ἀργυρὰ φράγκα ἠγόρασεν ἓνα ἐκ τῶν προσφερομένων σκούφων.

Ἀλλὰ μόλις προῦχώρησέ τινα βήματα καὶ σμῆνος πωλητῶν σκούφων παρουσιάσθη πρὸ αὐτοῦ:

— Πάρτε, κύριε, καὶ ἀπὸ μᾶς σκούφους· πάρτε, κύριε, καὶ ἀπὸ μᾶς σκούφους.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἐβενουργὸς προσεπάθει νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν ἀπροσδοκῆτων τούτων μεταπρατῶν



— Ά! δὲν θέλετε νὰ ἀγοράσετε, τῷ λέγει εἰς ἕξ αὐτῶν, τότε πάρτε ἕνα χάρισμα... Λέγων δὲ ταῦτα ἐφόρεσεν ἕνα σκαῦρον μέχρις ὀφθαλμῶν κατεργόμενον εἰς τὸν ἀτυχή Παρισινόν... ἐνῶ ἡ λοιπὴ συντροφία δραττομένη αὐτοῦ ἀπὸ χειρῶν καὶ ποδῶν τῷ ἀφήρει τὸ χρηματοφυλάκιόν του καὶ ἐτρέπετο εἰς φυγὴν, ἀφίνουσα αὐτὸν νὰ παίξῃ ἀληθῆ τυφλομύγαν ἐν τῷ σκότει, πρὸς σύλληψιν τῶν θρασέων λωποδυτῶν.

X

Ἡ διάσημος ἠθοποιὸς Σάρρα Βερνάρ συμπλήρωσε σχεδὸν τὴν ἀνά τὴν Νότιον Ἀμερικὴν περιουσίαν της, ἀρξαμένην τὴν 8 ε. ν. Μαΐου. Κατὰ τινὰ στατιστικὴν εἰσέπραξεν ἐκ παραστάσεων της ἐν Βρασιλίᾳ μὲν φράγκα 404,880, ἐν τῇ Ἀργεντινῇ Δημοκρατίᾳ 917,296, ἐν Μοντεβιδεο 169,102 καὶ ἐν Χιλῇ 308,185 ἧτοι ἐν ὄλῳ φρ. 1,799,462.

Κατὰ μέσον ὄρον ὑπελογίσθη, ὅτι ἐκέρδησεν ἐξ ἑκάστης παραστάσεως ἐν Βρασιλίᾳ 16,195 φρ., ἐν τῇ Ἀργεντινῇ 29,590, ἐν Μοντεβιδεο 13,007, καὶ ἐν Χιλῇ 11,414. Ἐν τῇ Ἀργεντινῇ ἄρα πολιτεία εἰσέπραξε τὸ μέγιστον ποσὸν ἐξ ἑκάστης παραστάσεως.

Ἐπὶ τέλους ἐγνώσθη, ὅτι ἐν Βρασιλίᾳ ἐπὶ 47 ἡμέρας διατρίψασα ἐκέρδαινε 661 φράγκα καθ' ἑκάστην ἐν τῇ Ἀργεντινῇ ἐπὶ 46 ἡμέρας ἀνά 1,994, ἐν τῇ ἀνατολικῇ δημοκρατίᾳ ἐν Μοντεβιδεο ἐπὶ 18 ἡμέρας ἀνά 939 φράγκα ἐπὶ τέλους ἐν Σαντιάγω, Βαλπαράισω, Τάλκα καὶ Ἰκίῃ τῆς Χιλῆς, ἐν ἧ διέτριψε 40 ἡμέρας ἀνά 770 καθ' ἑκάστην.

Καὶ οὕτω μετὰ δύο ἑκατομμυρίων φράγκων περίπου εἰς τὰ θυλάκια ἢ περιλάλητος ἠθοποιὸς ἐπανέρχεται ἐν θριάμβῳ καὶ ἀκμαία, ἵνα συνεχίσῃ ἐν Εὐρώπῃ τὴν διδασκαλίαν τῶν νεωτέρων δραμάτων καὶ τὴν εἰσπραξίν καὶ ἄλλων ἔτι ἑκατομμυρίων.

X

**Μικρὰ κληρονομία ὑπὲρ τοῦ Γαλλικοῦ κράτους.**— Πρὸ τίνος ὁ θυρωρὸς οἰκίας κειμένης κατὰ τὴν ἐν Παρισίοις ὁδὸν Βιγκεννῶν, μὴ ἰδὼν ἕνα τῶν ἐνοικούντων νὰ ἐξέλθῃ, ὅστις ἦν γέρον εἰσοδηματίας ὀνόματι Εὐμένης Β... εἰ-

δοποίησε τὸν ὑπαστυνόμον τῆς συνοικίας. Ἐλθὼν δ' οὗτος ἐνήργησε τὸ ἀνοιγμα τῆς θύρας τοῦ παρὰ τοῦ γέροντος κατεχομένου οἰκήματος, καὶ εὔρε τοῦτον κεκλιμένον ἐπὶ τῆς κλίνης του νεκρὸν καὶ ἐν θέσει ἀνθρώπου ὑπεχειρομένου ὅπως βήξῃ.

Ἐκείνῳ τὸν ὑπαστυνόμον ἱατρὸς ἐξήκριθῆσεν ὅτι ὁ κ. Β... ἀπέθανε συνεπείᾳ σφοδροῦ βηχῆς.

Κατὰ τὴν ἔρευναν τῶν ἀναγκαίων ἐγγράφων πρὸς ἐξακρίθωσιν τῆς ταυτότητος τοῦ θανόντος, ὁ ὑπαστυνόμος ἀνεκάλυψεν ἀποδείξεις ποσοτήτων παρακαταθεθειμένων ἐν τῇ Τραπεζῇ, ὧν τὸ ὅλον ἀνήρχετο εἰς πλεόν τῶν ἑκατὸν χιλ. φρ.

Εἶτα δ' ἐν μέσῳ τῶν δικηφόρων ἐγγράφων εὐρέθη τοιοῦτον ὑποδεικνύον ὅτι ὁ Εὐμένης Β... ἐγκατελείφθη ὑπὸ τῶν γονέων του καὶ ἀπεστάλη εἰς τὸ πτωχοκομεῖον τῆς Ρουένης κατὰ τὸ 1821.

Οὕτως ὥστε ὁ δύστηνος οὗτος γέρον, μὴ ἔχων μήτε συγγενεῖς, μήτε οἰκείους, μετεκομίσθη εἰς τὸ νεκροταφεῖον ἐπὶ τῆς τῶν ἀπόρων νεκροφόρου ἀμάξης, μ' ὄλην τὴν κερτημένην περιουσίαν του, πάντα δὲ τὰ χρήματα αὐτοῦ περιελεύσονται εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Κράτους.

X

**Ἐρωτικὸν δράμα.**— Δραματικὸν γεγονός ἐτελέσθη ἐσχάτως ἐν Παρισίοις, ἕνεκα διαφυσθέντος ἔρωτος.

Νεανίας εἴκοσι καὶ πέντε περίπου ἐτῶν ἡλικίας παρουσιάσθη κατὰ τὴν δεκάτην ἑσπερινὴν ὥραν παρὰ τῷ κατὰ τὴν Πλατεῖαν τοῦ Πανθέου ἐργολάβῳ τῶν κηδεῶν κ. Μωρῶ, ἐνθα ἀφοῦ ἐπληροφόρηθη περὶ τῶν τιμῶν τῶν νεκρικῶν πομπῶν καὶ τῶν προσκλητηρίων, ὁ ἄγνωστος ἐξελέξατο κηδεῖαν πέμπτης τάξεως, παρακαλέσας τὸν διευθυντὴν τοῦ καταστήματος ὅπως ἀπεστείλῃ τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν ἐνδεκάτην πρωϊνὴν ὥραν εἰς τὴν ὁδὸν Ὁβερκαμπ ἵνα εἰσπράξῃ τὸ ἀπαιτούμενον ποσόν.

Τῇ ὀρισμένη ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ παρουσιάσθη εἰς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ κ. Μωρῶ εἰς τὸ ὑποδεικνύον οἶκημα, ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ τρίτου ὀρόφου ἐπὶ τοῦ διαζώματος τοῦ ὀποίου εὐρῶν θύραν κλειθῆσας αὐτὴν παρετήρησεν ὅτι ἡνῆμινη νεωγμένη

Εἰσελθὼν δὲ συνήντησεν ἐν μέσῳ τοῦ θαλάμου ἐπὶ εὐρείας ἔδρας ἄνδρα νεκρὸν, ἐνώπιόν του δὲ κατέκειτο περίστροφος, δι' οὗ εἶχεν ἀποκτονήσει. Ἐπὶ τραπέζης δ' ἔκειτο κκαταφανῆς ἐπιστολὴ περιέχουσα τάδε:

«Λθές, μεταβάς παρὰ τῇ μνηστῇ μου κατοικήσθη εἰς τὴν Λατινικὴν συνοικίαν, ἧς δ' ἐρωμαι παραφόρος, εὔρον παρ' αὐτὴν τὸν ἄριστον τῶν φίλων μου. Ὅθεν ἀπεφάσισα ν' ἀποθάνω. Κατὰ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἀπέλευσίν μου συνεφώνησα προκαταβολικῶς τὰ τῆς κηδεῖας μου. Τὸ ἀναγκαῖον πρὸς ἔκτισιν πάντων ποσὸν κεῖται ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς τραπέζης μου.»

Πράγματι ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ δύστηνου ἐκείνου ὀνομαζομένου Δ... καὶ σπουδάζοντος τὰ νομικὰ, εὐρέθη ἡ ποσότης τῆς δαπάνης διὰ κηδεῖαν πέμπτης τάξεως, περὶ ἧς εἶχε συμφωνήσει τὴν προηγουμένην ἑσπέραν.

Τὸ πτώμα ἀπεστάλη εἰς τὴν Μόργην, οἱ δ' ἐν ταῖς ἐπαρχίαις κατοικοῦντες γονεῖς τοῦ αὐτοκτονήσαντος ἀμέσως εἰδοποιήθησαν.



## ΓΕΛΩΤΕΣ

Ἡ σκηνὴ ἐνώπιον τοῦ κακουργοδικείου:

Ἐκείνῳ τὸν ὑπαστυνόμον ἱατρὸς ἐξήκριθῆσεν ὅτι ὁ κ. Β... ἀπέθανε συνεπείᾳ σφοδροῦ βηχῆς.

Ἐκείνῳ τὸν ὑπαστυνόμον ἱατρὸς ἐξήκριθῆσεν ὅτι ὁ κ. Β... ἀπέθανε συνεπείᾳ σφοδροῦ βηχῆς.

Ἐκείνῳ τὸν ὑπαστυνόμον ἱατρὸς ἐξήκριθῆσεν ὅτι ὁ κ. Β... ἀπέθανε συνεπείᾳ σφοδροῦ βηχῆς.

X

Ἐκείνῳ τὸν ὑπαστυνόμον ἱατρὸς ἐξήκριθῆσεν ὅτι ὁ κ. Β... ἀπέθανε συνεπείᾳ σφοδροῦ βηχῆς.

Ἐκείνῳ τὸν ὑπαστυνόμον ἱατρὸς ἐξήκριθῆσεν ὅτι ὁ κ. Β... ἀπέθανε συνεπείᾳ σφοδροῦ βηχῆς.

διότι ὁ ἱατρὸς εὐρήκε σήμερον ὅτι ἡλαττώθη δύο βαθμοὺς ὁ πυρετὸς της!...

X

Ἐκείνῳ τὸν ὑπαστυνόμον ἱατρὸς ἐξήκριθῆσεν ὅτι ὁ κ. Β... ἀπέθανε συνεπείᾳ σφοδροῦ βηχῆς.

Ἐκείνῳ τὸν ὑπαστυνόμον ἱατρὸς ἐξήκριθῆσεν ὅτι ὁ κ. Β... ἀπέθανε συνεπείᾳ σφοδροῦ βηχῆς.

Ἐκείνῳ τὸν ὑπαστυνόμον ἱατρὸς ἐξήκριθῆσεν ὅτι ὁ κ. Β... ἀπέθανε συνεπείᾳ σφοδροῦ βηχῆς.

X

Ἐκείνῳ τὸν ὑπαστυνόμον ἱατρὸς ἐξήκριθῆσεν ὅτι ὁ κ. Β... ἀπέθανε συνεπείᾳ σφοδροῦ βηχῆς.

Ἐκείνῳ τὸν ὑπαστυνόμον ἱατρὸς ἐξήκριθῆσεν ὅτι ὁ κ. Β... ἀπέθανε συνεπείᾳ σφοδροῦ βηχῆς.

X

Ἐκείνῳ τὸν ὑπαστυνόμον ἱατρὸς ἐξήκριθῆσεν ὅτι ὁ κ. Β... ἀπέθανε συνεπείᾳ σφοδροῦ βηχῆς.

Ἐκείνῳ τὸν ὑπαστυνόμον ἱατρὸς ἐξήκριθῆσεν ὅτι ὁ κ. Β... ἀπέθανε συνεπείᾳ σφοδροῦ βηχῆς.

Ἐκείνῳ τὸν ὑπαστυνόμον ἱατρὸς ἐξήκριθῆσεν ὅτι ὁ κ. Β... ἀπέθανε συνεπείᾳ σφοδροῦ βηχῆς.

X

Ἐκείνῳ τὸν ὑπαστυνόμον ἱατρὸς ἐξήκριθῆσεν ὅτι ὁ κ. Β... ἀπέθανε συνεπείᾳ σφοδροῦ βηχῆς.

Ἐκείνῳ τὸν ὑπαστυνόμον ἱατρὸς ἐξήκριθῆσεν ὅτι ὁ κ. Β... ἀπέθανε συνεπείᾳ σφοδροῦ βηχῆς.

Ἐκείνῳ τὸν ὑπαστυνόμον ἱατρὸς ἐξήκριθῆσεν ὅτι ὁ κ. Β... ἀπέθανε συνεπείᾳ σφοδροῦ βηχῆς.



## ΠΟΙΗΣΙΣ

## Εἰς τὸ παρελθόν.

Ὡ παρελθόν μου εὐτυχές, νεανικοὶ μου χρόνοι!  
Μὴ ἔρχεσθε ὡς ἄλλοτε εἰς τὴν ἀνάμνησίν μου!  
Καὶ ἀφρυνίζοντ' ἔνδον μου οἱ ἀλγεινοὶ μου πόνοι·  
Οἱ καθιστῶντες βίασνον τὴν τάλαιναν ζωῆν μου.

Μὴ παρελθόν μου ἔμπλεων ἀπάσης εὐτυχίας!  
Ὡς μάστιξ ἀτελεύτητος τὸ στήθος μου μαστίξης  
Πληγὰς δεινὰς ἐπὶ πληγῶν ἐφ' ὅλης τῆς καρδίας  
Ἄνοιγον ἀδυσώπητον κ' οἰκτρῶς με βασανίζης.

ὦ! φύγε ἐκ τῆς μνήμης μου κ' εἰς τὸ παρόν  
[μου μόνον  
Μὲ τὴν ἀνίαν ἄφες με, μόνον αὐτὸ νὰ κλαίω.  
Δὲν δύναμαι τόσα πολλὰ δεινὰ ἐξ ἀλγηδόνων  
Νὰ φέρω, καὶ ἀπηύδησα μὲ ταῦτα νὰ παλαίω.

Υπῆρξά ποτε ὄλβιος καὶ ὄλβιον ἐπόθουν  
Πάντα θνητὸν ἐπὶ τῆς Γῆς, κ' εἰς πᾶσαν εὐ-  
[χίαν  
Παντός, ἐγὼ μεθ' ἡδονῆς τὴν Εἰμαρμένην ὄθουν,  
Τὴν πᾶσαν εὐτυχίαν του πιστεύων ὡς ἴδιαν.

Ἐπίστις πλὴν ἐξέλιπεν αὐτῇ ἡ ἀγαθὴ μου  
Καὶ οἶδα νῦν τὸν ἄνθρωπον ἀδόξαστον θηρίον·  
Τὸν εἶδον σφόδρα ἀδικὸν μετὰ χαρᾶς ἐκθύμου  
Νὰ γαυριᾷ πρὸς ὄλεθρον ἀπαύστως τοῦ πλησίον.

Τὸν εἶδον μαῦρον ἔρπετόν, ἐντὸς τῆς μαύρης ὕλης  
Νὰ ἔρπη, νὰ κυλίηται καὶ νὰ τρυφᾷ εἰς πάθη  
Παράλογα καὶ ἀγενῆ, μεθ' ἡδονῆς ποικίλης,  
Καὶ δόλον εἰς τῶν σπλάγγων του νὰ μελετᾷ  
[τὰ βάθη.

Ληστὴν τὸν εἶδον, ἄεπαγα, κακοῦργον, δολοφόνον  
Ἐθρίζοντα πᾶν ἱερόν, μισοῦντα τὸν θεόν του,  
Καὶ ἐν παντὶ φροντίζοντα δι' ἑαυτὸν του μόνον.  
Καὶν διδόντα θάνατον καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν του.

Φύγε λοιπὸν, σὺ παρελθόν, βυθίσθητ' εἰς τὸ  
[χάος·  
Μὴ μὲ τὰς ἀνάμνησεις σου μοὶ θλίβῃς τὴν καρ-  
[δίαν

Καὶ ἀναβλύζει δάκρυα πυρίφλεκτ' ἀεννάως,  
Καὶ ἐξ ὀδύνης ἀλγεινῆς μοὶ φέρει τὴν ἀνίαν.

Σὲ ἱκετεύω, ἄφες με τὸ βῆμά μου νὰ φέρω  
Ὅπου κοιμῶνται οἱ νεκροί· ἐκεῖ παρὰ τοὺς τάφους  
Τὴν κεφαλὴν ὡς ἄλλοτε οὐδέποτε νὰ αἴρω,  
Ἄλλ' εἰς κιγκλῖδας προσφιλεῖς νὰ κλίνω τοῖς  
[κροτάφους.

Καὶ τὸ φορτίον τῆς ζωῆς ἐκεῖ νὰ ἀναπαύω·  
Ἐκεῖ ἐν ἱερᾷ σιγῇ νὰ ὀδηγῶ τὸ βῆμα,  
Ἐκεῖ καὶ ἀναμνήσεων ἀγίων ν' ἀπολαύω,  
Ἔως νὰ κλείσω τ' ὄμμα μου καὶ ἐγκλεισθῶ ἐκ  
[μνήμα.

Ἄθῆναι 1886. ΑΔΕΞ. Ι. ΣΑΒΒΑΤΩΡ

Λύσις τοῦ 13ου αἰνίγματος.

Ἐλπίς — λεπίς.

ΑΙΝΙΓΜΑ 14ον

Κάμνον ἄλλους νὰ δακρῶσουν, ὅταν ὄμματα προσ-  
[βάλλω.

Καὶ εἰς ὕψη ἀναβαίνω, ὅταν δὲν μὲ πολεμῇ τι  
[ἄλλο.

Θερμὸν σῶμά τι παράγω κ' ὑπ' αὐτοῦ ἐγὼ γεν-  
[νῶμαι.

Πλεῖστοι δσοι ἐξοδεύουν τί; ἡξέυρης, μάντευσίν  
[με.

Ἐν Νεαπόλει.

Κ. Κ.

ΑΙΝΙΓΜΑ 15ον

Τὰ ὕστερα στοιχεῖά μου ἂν θέλῃς νὰ ἡξέυρης,  
Στοῦ Ὀλύμπου τοῦ Διὸς τὰ δώματα θὰ μ' εὔρης.  
Ἄν τρία ὄμως πρὸ αὐτῶν θελήσῃς νὰ προσθέσῃς,  
Ὄνομα ὑπερήφανον ἀμέσως θὰ συνθέσῃς.

Λεμησός.

Μ. Ι. ἰ.